

36 ช่วงเวลาครึ่งฤดูหนาว

ผ่านไปอีกเกือบครึ่งฤดูหนาวแล้ว แต่ฉันก็ยังไม่ได้ทำอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

ใช้เวลาเกือบสองอาทิตย์กว่าจะมาถึงเมืองหลวง สาบานได้ว่าถ้าต้องอยู่บนหลังม้านานกว่านี้อีกวัน เขาต้องเผาตายเหมือนดอกไม้เล็กๆ ที่งอกผิดที่ผิดทางแน่ๆ และทันทีที่มาถึงก็โดนลอร์ดผู้เป็นบิดาลากทั้งเขาและพี่ชายไปแะเยียมเยียนเหล่าขุนนางเพื่อนเก่าแก่ทั้งหลาย ใช้เวลาในแต่ละวันหมดไปกับการพูดคุย กินดื่ม และร่วมงานเลี้ยงต้อนรับ

ซึ่งท่านลอร์ดทุกคนต่างก็มีลูกสาวที่ยังไม่ได้แต่งงาน และยังไม่ได้หมั้นหมาย

เยียม...ความพยายามอันแสนจะอ้อมค้อม แต่ก็ตรงไปตรงมาอย่างน่าประหลาดของลอร์ดอารอน ทำให้เด็กหนุ่มทำอะไรไม่ได้มากไปกว่าหันไปสบตาพี่ชายอย่างรู้ชะตากรรมดี ก่อนจะหันกลับมาบ่นหน้าอ้อมให้เหล่าเลดี้ตัวน้อย ที่แค้นองหน้าก็รู้แล้วว่าคงโดนบังคับมาไม่ต่างกัน

จะมีก็แค่บางคนที่คุณทำทางคือจิตใจเหลือเกิน ที่ได้มาเจอพี่ชายผู้สมบูรณ์แบบของเขา...

ราชวงศ์ของครักษ์ไม่เหมือนอัศวินทั่วๆ ไป พวกเขาถือเป็นสัญลักษณ์ของเกียรติยศและความไว้น้ำใจ เนื่องจากเป็นคนกลุ่มเดียวที่ได้รับอภิสิทธิ์ให้พกอาวุธเข้าเฝ้าองค์เหนือหัวได้ และกฎยังบัญญัติชัดเจนว่าเหล่าราชวงศ์ของครักษ์ต้องมาจากคนในตระกูลชั้นสูง ซึ่งมีฝีมือต่อสู้เป็นเลิศยิ่งกว่าใครเท่านั้น

ร่ำรวย สูงส่ง และแข็งแกร่ง เป็นคุณสมบัติอันยอดเยี่ยมที่อัสครีทั้งหลายปรารถนาให้บุตรของตนพึงมี ยิ่งรวมกับหน้าตาหล่อเหลาและท่าทีที่เคร่งขรึมเอาการเอางาน เอ็คเวิร์ด แบชท์ จึงถือเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์ที่เลิศทั้งหลายต่างอยากทอดสะพานให้

อลันอาจจะมิภาษิตกว่าในฐานะว่าที่ลอร์ดผู้ปกครองคนต่อไป แต่คิท์ที่เป็นเมืองห่างาโล ซึ่งกิตติศัพท์และคุณความดีของเขาเดินทางมาไม่ถึง สาวๆ เหล่านั้นจึงเลือกสนทนาศานสัมพันธ์กับเอ็คเวิร์ดมากกว่า ซึ่งอลันไม่โกรธสักนิดที่ถูกละเลยเช่นนั้น ตรงกันข้าม ถือเป็นความบันเทิงคิ้วขี้ตาที่ได้มองท่าทีอึดอัดและทำอะไรไม่ถูกของพี่ชาย ผู้เจนสนามรบมากกว่าสนามรัก

กว่าจะรู้ตัวอีกที ก็ผ่านไปเกือบครึ่งฤดูหนาวแล้ว

อาทิตย์หน้าจะมีพิธีแต่งตั้งเอ็คเวิร์ดเป็นรองผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์ ซึ่งแปลว่า อลันเหลือเวลาอีกแค่หนึ่งอาทิตย์เท่านั้นในการค้นหาอีกครั้งของตำราเวทมนตร์

มันจะไม่ใช้เรื่องยากเลย ถ้าสิ่งที่เขาตามหาจะอยู่ในที่ทางซึ่งแม่ศพเนจรบอภมาจริงๆ

"คู้ที่สามสิบหก? ท่านลอร์ดหมายถึงจากแถวไหนล่ะขอรับ" บรรณารักษ์สูงวัยถามกลับ เมื่ออลันไปถามว่าคู้หนังสือที่สามสิบหกอยู่ตรงไหนในห้องสมุดหลวงขนาดมหึมานี้

"แล้วมันมีกี่แถวล่ะ" เด็กหนุ่มถามอีกที

"ห้าสิบแถวขอรับ แถวหนึ่งมีประมาณเกือบสี่สิบคู้ได้ ขาดบ้างเกินบ้าง ตามแต่หมวดหมู่ นี่แค่เฉพาะชั้นหนึ่งนะขอรับเพราะชั้นสามเป็น

บันทึกเกี่ยวกับราชวงศ์มีอยู่ประมาณสิบกว่าคู่ได้ ส่วนชั้นสองเป็นหอเกียรติยศ มีบันทึกการสงครามและวีรกรรมความกล้าหาญของเหล่าอัศวินเก็บไว้ ท่านลอร์ดสนใจเกี่ยวกับเรื่องไหนล่ะขอรับ กระผมจะได้หาคู่ที่สามสิบหกที่ว่าได้ถูก"

สนใจหนังสือเวทมนตร์ที่เขียนวิธีการสร้างมังกรและมีบันทึกประจำวันเรื่องฟอมคที่เคยเกือบทำลายอาณาจักรนั้นะสิ อลันคิดในใจ

"ไม่เป็นไรหรอก ข้าอยากลองเดินดูรอบๆ ก่อนนะ" พวกไปแล้วก็ขัดแย้งกันเองแบบแปลกๆ ก่อนหน้านั้นเขายังระบุเสียชัดเจนว่าต้องการอะไร แต่มาตอนนี้กลับบอกคลุมเครือเสียอย่างนั้น ทว่าบรรณารักษ์ชราเพียงพยักหน้ารับ ไม่ตั้งคำถามใดต่อ

อลันใช้เวลาหลายวันหลังจากนั้นหมดไปกับการเดินนับคู่หนังสือจากแต่ละแถวให้ถึงคู่ที่สามสิบหก แล้วรื้อหนังสือออกมาเพื่อหาตำราเวทมนตร์ขาคครึ่งเล่ม ก่อนจะยัดพวกมันกลับไปเมื่อไม่พบอะไร

เด็กหนุ่มพูได้เค็มปากเลยว่า มันช่างน่าเบื่อและน่าหงุดหงิดเป็นอย่างมาก ที่หนังสือทุกเล่มซึ่งผ่านมือเขาอยู่ในสภาพสมบูรณ์เรียบร้อยขนาดนี้ พอผ่านไปได้ประมาณยี่สิบแถว เขาเริ่มวิตกว่าอาจโคนเมอร์แอนน์หลอก เด็กหนุ่มปลอบใจตนเองว่า สิ่งที่เขาค้นหาอาจจะอยู่ในแถวที่ยี่สิบเอ็ด พอไม่พบอะไร เขาก็ปลอบตนเองอีกครั้งว่า มันจะอยู่ในแถวที่ยี่สิบสอง

อลันทำแบบนั้นมาเรื่อยๆ จนกระทั่งถึงแถวที่สามสิบ

"น่าเบื่อซะม๊าค"

ว่าที่ท่านลอร์ดนอนแผ่อยู่บนพื้นห้องสมุดหลวงอย่างหมดสภาพเสียทั้งพลังงานไปอย่างเปล่าประโยชน์และยังสูญเสียแรงใจไปหมดสิ้น แต่ถึงอย่างนั้นมือขวาของเขาก็เกี่ยวสันหนังสือที่ชั้นล่างสุดของคู่หนังสือที่สามสิบหกจากแถวที่สามสิบไปเรื่อยๆ มองหาหนังสือที่เหลือเพียงครึ่งเล่มและมีปกหลังสีน้ำเงิน รอบตัวกองระเกะระกะด้วยหนังสืออีกหลายเล่มที่รื้อออกมา

ตอนนั้นเองที่เสียงฝีเท้าดังขึ้นและหยุดอยู่เหนือศีรษะของเขา ที่แรก

อลันคิดว่าคงเป็นบรรณารักษ์ชราเดินมาแะคว่าเขาถือหนังสือเสร็จหรือยัง จะได้ช่วยเก็บให้ อย่างเช่นทุกที ทว่าเด็กหนุ่มตระหนักได้ว่า ตนเองคิดผิดเมื่อเจ้าของผีเท้าพลันทรุดนั่งลง

เด็กหนุ่มแหงนหน้าแล้วพบกับภาพกลับหัวของพี่ชายในชุดหรูหรา สีเขียวเข้มจนเกือบจะคล้ายสีน้ำเงิน ไม่สวมเกราะเต็มยศแบบที่เคยเห็น เส้นผมสีน้ำตาลแดงของเอ็ดเวิร์ดยังคงตัดสั้นแบบทหาร เพียงแต่ดูเป็นทรงขึ้นมาเล็กน้อย ไม่ได้ยุ่งเหยิงอย่างทุกที

"หวัคคิเอ็ด วันนี้ไม่ต้องไปเดินตามกันเหล่าเจ้าหญิงเจ้าชายทั้งหลายหรือ" อลันทักทายกึ่งๆ แวะแสบซู่ผู้พี่

เอ็ดเวิร์ดดูจะไม่ถือสาเท่าใดนัก ใบหน้าหล่อเหลาแต่กร้านแดดหันมองสภาพแปลกๆ ของน้องชายที่หยิบหนังสือออกมาดูเพียงปกแล้ววางกลับเข้าไปใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อัศวินหนุ่มขมวดคิ้วอย่างสงสัย แต่ก็เลือกที่จะพูดในอุระของคนมากกว่าจะถาม

"ท่านพ่อให้มาตามไปลองชุด"

"แบบที่เจ้าใส่อยู่น่ะนะ" อลันทำปากเบี้ยวยังคงหยิบหนังสือออกมาดูแค่ปก "นึกว่าในวันพิธีเจ้าจะใส่ชุดเกราะเสียอีก"

"นี่สำหรับงานเลี้ยงฉลองหลังจากนั้น"

"อ่า...งานเลี้ยง" เด็กหนุ่มจึงมำ "มาพณันกันไหมว่า ท่านพ่อจะจับเราไปแนะนำกับเลดี้ทั้งหมดกี่คน"

อัศวินหนุ่มเอนตัวพิงชั้นหนังสือ ดวงตาสีวอลนัตเช่นเดียวกับของอลันเหม่อมองผ่านหนังสือมากมาย ขณะหัวเราะแผ่วๆ ในลำคอ คล้ายจะบอกว่าแค่ที่ผ่านมาก็เยอะเกินจะจำไหวแล้ว เอ็ดเวิร์ดพอจะเข้าใจว่า ลอร์ดผู้เป็นบิดาอยากให้อลันรับช่วงปกครองคิท์ต่อเสียที จึงได้พยายามสรรหาเด็กสาวผู้เพียบพร้อมมานำเสนอนานคนนี้

"เจ้ามีคนรักแล้วหรือ อลัน"

อัศวินหนุ่มเลือกถามคำถามนี้แทน เนื่องจากสังเกตเห็นพฤติกรรมของน้องชายที่ไม่ต้องการหมั่นหมายกับใครทั้งสิ้น ในความเห็นเขา

นอกจากจะปฏิเสธและบอกปัดเหล่าลอร์ดทั้งหลายได้อย่างแนบเนียนแล้ว
อลันยังโน้มน้าวให้เลดี้ตัวน้อยเหล่านั้นหันมาสนใจเขาแทน จนรอคตัวไป
ได้เสียทุกครั้งอีกต่างหาก

"ไอ้มีก็มียู่หรอก" เด็กหนุ่มว่า ก่อนจะยันกายลุกขึ้นนั่ง ทำให้
เอ็ดเวิร์ดมองไม่เห็นสีหน้าของแบทช์คนน้องเมื่อเอ่ยประโยคเหล่านั้น

"นางเป็นสามัญชนหรือ" เอ็ดเวิร์ดถามเมื่อเห็นน้องชายมีท่าที
แปลกไป

"ประมาณนั้น" อลันตอบห้วนสั้น ยังคงเรียงหนังสือที่รื้อออกมา
กลับเข้าชั้น โดยไม่หันมองคู่สนทนา

"แต่ถึงอย่างนั้นท่านพ่อน่าจะเข้าใจได้..."

"ปัญหามันไม่ได้อยู่ตรงนั้น" อลันแทรก จริงอยู่ที่ลอร์ดผู้ปกครอง
ควรต้องหมั่นหมายกับเลดี้ผู้สูงศักดิ์เท่านั้น ทว่าคติที่เป็นเพียงเมืองเล็กๆ
ที่อยู่เกือบสุดเขตตะวันออกของอาณาจักร ไม่มีความจำเป็นใดให้ต้อง
เสริมอำนาจบาบริโดยดองกับตระกูลอื่นมากไปกว่านี้

ดูอย่างมารดาของพวกเขาสิ เลดี้เมเรธิมาจากตระกูลขุนนางก็
จริง แต่ก็แค่เป็นตระกูลเล็กๆ ปกครองที่นาเพียงไม่กี่ผืน ในแง่ทางการเมือง
แล้วการแต่งงานกันไม่ได้เพิ่มผลประโยชน์ใดๆ ให้ตระกูลแบทช์เลยแม้แต่น้อย
ทว่าในแง่ของความรัก ลอร์ดอารอนได้ทุกๆ อย่างที่บุรุษสมควรจะ
ได้รับในชีวิตจากการแต่งงานกับเลดี้เมเรธิ

ส่วนปัญหาของอลันนั้น...

"ดูเหมือนว่านางจะไม่ได้รักข้าในแบบที่ข้ารักนางมากกว่า"

เอ็ดเวิร์ดได้แต่นิ่งเงียบ จนคิ้วคำพูดที่จะใช้ปลอบใจหรือมอบทาง
แก้ปัญหามาแก่น้องชาย เขาเป็นทหารมาก่อนชีวิต เก่งในการต่อสู้และ
การฟาดฟัน เป็นอัจฉริยะอายุน้อยที่ใครๆ ต่างก็ยกย่อง แต่เรื่องของความ
รักแล้ว เขาอ่อนหัดและขาดความเข้าใจเสียยิ่งกว่าเด็กสิบขวบ

"เจ้าเลยต้องมาจมอยู่ในห้องสมุดเพื่อนางจันรี" เมื่อไม่มีคำปลอบ
ใจจะให้ อัศวินหนุ่มจึงชวนคุยแทน เขาคาคเคาเอาไว้ว่าพฤติกรรมแปลกๆ

ของน้องชายคงเป็นผลมาจากเรื่องนี้

"ประมาณนั้น" อลันลุกขึ้นเมื่อจัดทุกอย่างเข้าที่แล้ว เขายื่นมือไป
อุ้มให้พี่ชายลุกขึ้นมาด้วยเช่นกัน

"นางคงเป็นผู้หญิงที่แปลกมาก ถึงอยากได้หนังสือเก่าๆ แทนที่จะ
เป็นดอกไม้หรือเครื่องประดับ"

"แปลกกว่านั้นอีก นางอยากได้หนังสือที่ถูกฉีกครึ่งเล่มอายุห้าร้อย
ปี" เด็กหนุ่มพูดยิ้มๆ ขณะเดินเคียงออกจากห้องสมุดกับพี่ชาย คัดสินใจ
ว่าการค้นหาในวันนี้จะยุติลงแก่เท่านี้ เขาควรรีบไปลองชุดสุดหรูที่สั่ง
ตัดมาเพื่อเขาโดยเฉพาะ ก่อนจะทำให้ผู้เป็นบิดาโมโหที่ต้องรอนานไป
มากกว่านี้

"ถ้าเช่นนั้นเจ้ามาหาผิดที่แล้วแหละ" อัศวินหนุ่มบอก หยัดเท้าแล้ว
ชี้ประตูเล็กๆ ที่ตั้งอยู่สุดค้ำหลังของห้องสมุด "หนังสือที่ชำรุดถูกรวบรวม
ไว้ที่ห้องเก็บของด้านหลัง"

อลันชะงัก หันมองความกว้างใหญ่ของสถานที่ และหวนนึกถึงเวลา
อันน่าเบื่อมากมายที่เขาต้องเสียไปอย่างเปล่าประโยชน์ เพราะหาผิดที่มา
โดยตลอด

"แล้วเพิ่งมาบอกกันตอนนี้!!!" เด็กหนุ่มตะโกนลั่น ก่อนจะย่ำเท้า
จากไปเหมือนเด็กๆ ด้วยอารมณ์โกรธซึ่ง แน่ละ...ที่นี้เป็นถึงห้องสมุดหลวง
เสียวนะ ใครหน้าไหนจะยอมให้มีหนังสือสภาพเหินๆ มาวางตั้งอยู่ในนี้
กันละ แต่กว่าจะคิดได้ก็ช้าไปมาก ช้าไปหลายวันที่เสีย

เอ็ดเวิร์ดขมวดคิ้ว ไม่แน่ใจว่าตนเองพูดอะไรผิดไป

"ก็เจ้าไม่ถาม"

เขาพูดไปตามความจริง แต่กลับทำให้น้องชายโกรธยิ่งกว่าเดิม
เสียอีก

**ผ่านไปครึ่งฤดูหนาวแล้วและแพทริเซียรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า เธอ
ใช้งานร่างกายของตนเองหนักเกินไป**

เด็กสาวรู้สึกได้ถึงความปวดแปลบตรงคันขา ขณะย่อตัวหลบหางยาวๆ ของการก่อกอยล์ตัวที่หนึ่งที่ตัวตกลงมา มือซ้ายของเธอหยิบมีดสั้นอีกสองเล่มที่เหน็บไว้ที่เอวออกมาปาสักการก่อกอยล์ตัวที่สองไว้ ก่อนจะหันไปคว้าปิกของตัวที่สามที่อยู่ใกล้กัน แล้วเหวี่ยงมันข้ามห้องไป

แพทริเซียหอบหายใจ ขณะเหวี่ยงมีดใหญ่ไหลลงมาจากกรอบหน้าต่างกับลมหายใจสีขาวเพราะความหนาวเหน็บกลางฤดูหนาว ดวงตาสีฟ้าซีดของเด็กสาวเหลือบมองการก่อกอยล์ทั้งสามตัวที่ลุกขึ้นมาตั้งตัวได้ใหม่ แล้วยื่นกระจายล้อมเธออย่างประเมินสถานการณ์

ที่หน้าอกของพวกมันมีถุงผ้าขนาดเล็กติดอยู่ ภายในบรรจุผงแป้งผสมสีแดงเอาไว้ หากแพทริเซียทำลายได้ จะถือว่าการก่อกอยล์ตัวนั้นแพ้ และต้องออกจากสนามฝึกซึ่งเป็นห้องขนาดใหญ่ห้องหนึ่งภายในปราสาททันที แน่นอนว่า ที่อกซ้ายของแพทริเซียก็มีถุงผ้าขนาดนั้นติดไว้เช่นกัน

ตามมุมห้องยังมีการก่อกอยล์อีกสี่ตัวที่เปื้อนแป้งสีแดงเป็นหย่อมๆ รอยมคมตอนจบของการฝึกวันนี้อยู่ บ่งบอกว่าจำนวนคู่ต่อสู้แต่เริ่มแรกของเด็กสาวนั้นเยอะกว่านี้มาก

"พร้อมเมื่อไหร่ก็เข้ามานะ" เด็กสาวยั่วยุ ไม่ทันขาดคำการก่อกอยล์โซคร้ายตัวที่หนึ่งก็บินตรงเข้ามาอย่างพาชี้อ แม้แต่เพื่อนๆ อีกสองตัวก็ห้ามไม่ทัน

แพทริเซียกระตุกยิ้ม ขณะวิ่งเข้าหาอีกฝ่าย แต่เพียงสองก้าวก่อนจะเข้าปะทะ เด็กสาวกลับย่อตัวไล่ไปกับพื้น มาหยุดอยู่หน้าการก่อกอยล์ตัวที่สองและสาม เธอคิดตัวขึ้นยืนโดยไม่รอช้า พร้อมกรีซถึงสองเล่มในมือ จากนั้นแทงใส่ทั้งสองตัว

การก่อกอยล์ตัวแรกหันกลับมาหมายจะบินเข้าไปช่วยเพื่อนๆ แต่ก็ต้องชะงักเมื่อฝุ่นแป้งสีแดงลอยฟุ้งในอากาศรอบๆ ตัว มันก้มมองแล้วพบรอยบากที่ถุงผ้าซึ่งติดอยู่กับอก ปากที่มีเขี้ยวขนาดใหญ่ของการก่อกอยล์อ้าค้าง ยังคงงงงันไม่หายว่าถูก 'ฆ่า' ไปคอนไหน

การก่อกอยล์ตัวที่สองอยากเดินไปตบกะโหลกเพื่อนให้หายงงเหลือ

เกิน ถ้าไม่คิดว่ากำลังรับมือกับเด็กสาว เพราะมันเห็นอย่างชัดเจนว่า ในช่วงไม่กี่วันที่ที่แพทริเซียได้ลบล้างการจู่โจมของการกอยล์ตัวแรก เธอก็ควกริซกริดลงผ้าจนขาดภายในเวลาอันรวดเร็ว ก่อนจะลุกขึ้นมาสู้กับพวกมันที่เหลือต่อภายในเวลารวดเร็วไม่แพ้กัน

แพทริเซียคิดพันกับการต่อสู้ จนไม่ทันสังเกตว่าประตูห้องถูกแง้มเปิด ผู้ชมซึ่งเพิ่มมาอีกหนึ่งยืนฟังกรอบประตูเหตุการณ์เงียบๆ

เด็กสาวใช้กริชในมือซ้ายตั้งรับการโจมตีจากการกอยล์ตัวที่สอง โดยไม่หันมอง ส่วนกริชในมือขวาก็ควัดวาคเป็นครึ่งวงกลมไปเบื้องหน้า หวังกริดลงผ้าของการกอยล์ตัวที่สามให้ได้ เห็นดังนั้นเจ้าตัวที่สามถึงกับกระพือปีกถอยหลังเว้นระยะห่าง

เธอผ่อนแรงที่มือซ้าย พร้อมเบี่ยงตัวไปในจังหวะเดียวกัน การกอยล์ตัวที่สองซึ่งยังคั่นทรวงพุ่งเข้ามาจึงเลยผ่านแพทริเซียไปอย่างน่าขัน

กริชในมือซ้ายถูกปาลออกไปยังการกอยล์ตัวที่สาม ปักเข้ากลางอกอย่างแม่นยำ ผงแป้งสีแสดฟุ้งกระจายแทบจะในทันที รูปสลักหินซึ่งถูกฆ่าตายหมาดๆ อ้าปากค้างอย่างไม่ทันตั้งตัว

เหลือการกอยล์อีกแค่ตัวเดียว

เด็กสาวคิดอย่างลึกลับ ก่อนจะรับรู้ได้ว่ามีบางอย่างยืนอยู่ข้างหลัง เธอหันไปอย่างรวดเร็วพร้อมแทงกริชในมือขวาวออกไป ทว่าอีกฝ่ายหลบทัน พร้อมคว้าหมับเข้าที่ข้อมือข้างนั้น แล้วออกแรงดึงให้เธอเข้าไปใกล้

กลิ่นหอมของไอแดดเป็นอย่างแรกที่แพทริเซียรับรู้ ก่อนจะตามมาด้วยความร้อนจากร่างกาย ซึ่งไม่ควรจะมีในรูปสลักหิน เด็กสาวหอบหายใจถี่ๆ ด้วยความเหนื่อยยังคงสะสมจากการฝึกสู้มาหลายชั่วโมง สมองเหมือนจะมินๆ อยู่ แต่ก็พอจะปะติดปะต่อได้ว่า คนที่โอบกอดเธออยู่นี้เป็นใคร

"ขอโทษด้วยที่ขัดจังหวะ"

เคาไม่ยากหรอก ในเมื่อปราสาทแห่งนี้มีเธออาศัยอยู่กับเขาเพียงสองคนเท่านั้น

"แต่เจ้าไม่ยอมมาทานอาหารเสียที ข้าเลยมาตาม"

แพทริเซียเงยหน้ามองบัลลาราร์ เห็นรอยยิ้มน้อยๆ ประดับตรงมุมปาก มือแบบมนุษย์ของเขาแทรกเข้ามากอบกุ่มมือของเธอไว้ ก่อนจะดึงกริชไปถือไว้

"ไม่หนักเกินไปหน่อยหรือ" มังกรหนุ่มวิจารณ์อาวุธที่เธอเลือกมาในวันนี้ ก่อนจะส่งไปให้การกอยล์หมายเลขสองผู้เหลือรอดตัวสุดท้ายถือแทน

"เวลาสู้จริงเราเลือกอาวุธได้ที่ไหนกันล่ะคะ"

เสียงหัวเราะคำๆ ของเขาดังอยู่เพียงในลำคอ คล้ายจะเห็นด้วยกับสิ่งที่เธอพูด แต่ก็เหมือนจะแย้งไปด้วยในคราวเดียวกันอย่างน่าประหลาด บัลลาราร์ไม่อยากให้เธอสู้ ที่จริงแล้วเขาไม่อยากให้เธอต้องอาวุธใดๆ เลยด้วยซ้ำ

แพทริเซียรู้ดีถึงความห่วงใยของเขา แต่ก็รื้อนรากับอนาคตที่ยังมาไม่ถึงเกินกว่าจะยินยอมอยู่เฉยๆ โดยไม่ทำอะไรได้ เพราะฉะนั้นนับตั้งแต่ถลันลงใต้เพื่อไปหาตำราเวทให้ เธอจึงฝึกต่อสู้โดยมีการกอยล์เป็นคู่ซ้อมมือ

เด็กสาวไม่แน่ใจเช่นกันว่า ทำแบบนี้แล้วจะช่วยปกป้องทั้งเขาและเธอจากแผนการของฟอมคแห่งการล่มสลายได้อย่างไร ถึงกระนั้นเธอก็ตื่นขึ้นมาแต่เช้าตรู่ทุกวัน ทำกิจวัตรส่วนตัวและงานบ้านบางส่วนให้เสร็จสิ้น แล้วใช้เวลาที่เหลือก่อนตะวันตกดินเพื่อฝึกฝนตนเอง

บอกได้เลยว่า มันเป็นช่วงเวลาที่ยาวนานและสาหัสมาก จนแม้จะทำแบบนี้มาหลายเดือนแล้ว แต่ร่างกายของเธอยังคงกริคร้องประท้วงทุกเมื่อที่ขยับตัว

เหล่าข้ารับใช้แห่งมังกรไม่ยอมมือให้แม้แต่เล็กน้อย การตรวจร่างกายก่อนกรวดกองโต พร้อมเงื่อนไขว่าจะให้ก็ต่อเมื่อเอาชนะเธอได้เท่านั้น ดูเหมือนจะให้ผลดีมากพอๆ กับผลเสีย

แพทริเซียได้ฝึกอย่างเต็มที่ แต่ก็ได้แผลกลับมาเต็มที่เช่นกัน

"แล้วเวลาสู้จริง เราเลือกคู่ต่อสู้ได้ด้วยหรือ"

มังกรหนุ่มแย้ง ก่อนจะหันมองเหล่าข้ารับใช้ถึงเจ็ดตัวที่ตัวเปื้อนเป้งกันเกือบหมด เขาพยักหน้าเล็กน้อยเป็นสัญญาณบอกให้พวกมันไปพักได้ ทุกตัวจึงทยอยเดินออกจากห้องไป เหลือเพียงมังกรกับเด็กสาว

"ก็คุณไม่ยอมสู้กับฉันนี่คะ" แพทริเซียหันมามุม ไซว่าเธออยากจะสู้ แต่กับการกอยล์พวกนี้สักหน่อย เธอเองก็อยากลองหัดสู้กับคนอื่นบ้างเหมือนกัน จะได้เรียนรู้การตอบโต้และตั้งรับในรูปแบบที่ต่างกันไป ทว่าเมื่อแถมนี้ไม่มี 'คนอื่น' ที่ว่าอีกแล้วนอกจากนายเหนือหัวของปราสาทร้าง ความคิดที่จะพัฒนาฝีมือจึงต้องเผชิญทางตัน ด้วยเหตุผลว่า...

"ข้าไม่ต้องการให้สักรอยขีดข่วนเคียวเกิดขึ้นแก่เจ้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากมันจะมาจากฝีมือข้าเอง"

แพทริเซียเข้าใจเขา แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ต้องเกินกว่าจะยอมให้เขาง่าย ๆ

"คุณก็เปลี่ยนเป็นคนเต็มตัวแล้วมาสู้กับฉันสิคะ เราจะได้เท่าเทียมกันมากขึ้น" เด็กสาวเอ่ยที่เล่นที่จริง ขณะเงยหน้ามองร่างสูงของนายเหนือหัวแห่งปราสาทร้าง ที่เริ่มจะมีรูปลักษณะใกล้เคียงคนทั่วไปมากขึ้นทุกที

ตอนนี้นอกจากสองมือแบบมนุษย์แล้ว สองขาของบัลลาคารก็ไม่ได้ปกคลุมด้วยเกล็ดอีกต่อไป ปีกแบบค้างคาวหายไปจากแผ่นหลัง เหลือแค่เขารอบศีรษะที่ยังคงควบคุมไม่ได้ และหางยาวๆ ที่เจ้าตัวบอกมาว่า มีไว้ทำให้ทรงตัวได้ดีกว่า จึงไม่ยอมทำให้มันหายไป

"แพทริเซีย" มังกรหนุ่มคุไม่จริงจัง ทำเอาเด็กสาวต้องหัวเราะแห้งๆ แล้วเฉไฉไปเรื่องอื่น

"ฉันหิวแล้ว เราไปกินอาหารเย็นกันไคร่ยังคงคะ"

เธอสนใจเปลี่ยนเรื่อง บัลลาคารรู้ดี ถึงกระนั้นเขาก็ได้แต่ถอนหายใจแผ่วเบา แสร้งทำทำหน้าใจอย่างไม่จริงจังนัก ก่อนจะต้องเปลี่ยนเป็นยิ้ม เมื่อแพทริเซียฉุดคางมือเขาเพื่อให้เดินตามไปยังห้องอาหาร

มังกรหนุ่มซ่อนสีหน้าแฝงความกังวลไว้เบื้องหลังรอยยิ้มหนุ่มนวลที่มอบให้เด็กสาว นึกย้อนไปยังช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงหลังเด็กหนุ่มชาวมุขย์เพิ่งเดินทางลงใต้ไปได้ไม่นาน แพทริเซียก็นำมิดีมางมกรมาคืนให้พร้อมอ้อนวอนขอให้เขานำมันไปซ่อนในที่ที่เธอจะไม่มีทางหาเจอ

เพราะยากเย็นเกินกว่าจะทำลายทิ้งได้ การนำอาวุธเพียงชิ้นเดียวที่ฆ่านายเหนือหัวแห่งปราสาทร้างได้ไปซ่อนไว้ จึงน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุด

วิธีนี้คงจะช่วยได้มาก ถ้าไม่ใช่เพราะมันไม่ได้เป็นอาวุธเพียงชิ้นเดียวที่ทำร้ายเขาได้อีกต่อไปแล้ว เพราะจากความพยายามในการควบคุมเกล็ดที่ผ่านมา ดูเหมือนเขาจะเข้าใจกลไกความเป็นมนุษย์มากกว่าจะกลับไปเป็นมังกรตามเดิม

แพทริเซียอาจจะพูดล้อเล่น แต่มันเป็นความจริงอย่างที่พูด

บัลลาศาร์เกือบจะกลายเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์แล้ว

ราชาผู้ไร้เขี้ยวเล็บ

แค่มีกรรมดาก็ฆ่าเขาได้ หากไม่รีบหาทางกลับคืนร่างเดิมให้เร็วที่สุด

37 ความรู้สึกที่รอวันเรียกขาน

วันนี้แพทริเซียก็ยังฝึกต่อสู้เช่นเคย

คู่ซ้อมเป็นการก่อยลถึงห้าตัว

แต่สถานที่เปลี่ยนไปเป็นทางเดินในส่วนลึกของปราสาทแทน

ส่วนอาวุธ...ก็เป็นเชิงเทียนแถวๆ นั้นที่บังเอิญคว้ามมาได้พอดี

อาทิตย์นี้แพทริเซียตั้งใจจะเพิ่มความยากในการฝึกให้สูงขึ้นไปอีกชั้น โดยบอกให้เหล่าการก่อยลโจมตีเธอแบบไม่ทันตั้งตัว รางวัลก็เหมือนเดิม ถ้าชนะจะได้ก้อนกรวดทองโตไปเตะเล่น

เด็กสาวหลบหลีกการโจมตีอย่างคล่องแคล่ว ผสมสีทองคำที่ลึกเป็นเปียยาวแกว่งไกวตามการเคลื่อนไหว กระปรังสีแดงเข้มยาวครึ่งแข้ง เปื้อนฝุ่นเป็นหย่อมๆ เสื้อคลุมขนสัตว์ถูกถอดออกกองอยู่บนพื้นไม้โกลน

แพทริเซียยกเชิงเทียนขึ้นรับหมัดของการก่อยลตัวหนึ่ง โดยใช้อีกมือช่วยยัน มันบุบอย่างชัดเจน จนเธอออกทำหน้าเบ้ตามไม่ได้ หวังว่าบัลลาศาร์จะไม่โกรธนักที่เธอทำข้าวของของเขาเสียหายอีกแล้ว เด็กสาวออกแรงดันคู่ต่อสู้ไปให้พ้นทาง ก่อนจะคว้าเชิงเทียนฟาดหน้าการก่อยล

อีกตัวเข้าอย่างจัง จนเชิงเทียนหักงอไม่เป็นรูปทรง

อาวุธในมือใช้การต่อไม่ได้แล้ว แพทรีเซียจึงโยนมันใส่หน้าการกอยล์ตัวที่อยู่ใกล้ที่สุดเพื่อถ่วงเวลา ก่อนจะเอี้ยวตัวหลบรูปสลักหินอีกสองตัวที่พุ่งเข้ามา เด็กสาวหันไปคว้าคบเพลิงบนผนังมาเป็นอาวุธจำเป็นอีกชิ้นแทน

กึก!

เสียงแรกเกิดขึ้นเมื่อคบเพลิงไม่ยอมหลุด กลับกันเหล็กซึ่งเป็นที่แขวนคบเพลิงกลับเอนตัวมาข้างหน้าเหมือนจะหลุดจากผนังแทน

ครืน...

เสียงที่สองซึ่งเหมือนกลไกบางอย่างทำงานค้างตามมาติดๆ ทำเอาเหล่าข้ารับใช้มังกรที่จู่จะเข้ามาโจมตีเธอถึงกับชะงัก การกอยล์ทั้งห้าตัวก้าวถอยหลัง พร้อมส่งสายตาเห็นใจมาให้ เด็กสาวกลืนน้ำลายเอือก รู้สึกได้ถึงกลางร่ายว่าจะต้องมีเหตุการณ์ให้เจ็บตัวแน่ๆ ถ้ายังยืนอยู่ตรงนี้ต่อ
แต่ไม่ทันเสียแล้ว พื้นใต้ฝ่าเท้าหายไปพร้อมความรู้สึกหล่นวูบลงแล้วขึ้นมาแทนที่

"กร๊อคคค!!!"

แพทรีเซียร้องลั่นด้วยความตกใจ เธอหล่นไปเบื้องล่าง ตกลงกลางโถ๊ะไม้ตัวหนึ่งเข้าอย่างจัง จนมันหักกลาง ฝุ่นฟุ้งกระจายจนอยากจาม

เด็กสาวขยับตัวลุกขึ้นนั่ง ก่อนโอดครวญเพราะเจ็บจนจุก แล้วจามออกมาจริงๆ การกอยล์ตัวหนึ่งร่อนลงมาตรงหน้าเธอ พลังเอียงคอส่งสายตาดามว่าเป็นอะไรไหม แพทรีเซียส่ายหน้า แม้จะแน่ใจว่า ขมับขวาซึ่งปวดแปลบอยู่นี้จะต้องปวดโนแน่ๆ ตอนตกลงมาศีรษะเธอดังกระแทกกับขอบโถ๊ะพอดี

ดวงตาสีฟ้าซีดของเธอมองสำรวจรอบๆ ดูเหมือนที่นี่จะเป็นห้องลับใต้ทางเดินของปราสาท ซึ่งเปิดออกด้วยการดึงคันโยกที่หน้าตาเหมือนคบเพลิง ซึ่งมีเป็นร้อยอันให้เลือก แต่ไม่รู้ทำไมเธอถึงได้โชคช่วยมาเจอของดีเข้าทุกทีเลยสิน่า

ห้องนี้สูงประมาณสามเมตรได้ คีที่แพทริเซียหล่นลงมาที่โต๊ะซึ่งตั้งอยู่กลางห้องพอดี เลยลดแรงกระแทกไปได้เล็กน้อย

ให้ตายเถอะ...มีทั้งอุโมงค์ ทั้งทางเดิน และห้องลับ ไม่รู้ว่าพอมคเมอร์ลินคิอะไรอยู่ ถึงสร้างแต่ของแบบนี้ เด็กสาวบ่นอุบอิบในใจ เพราะนี่เป็นครั้งที่สองแล้วที่เธอต้องเจ็บตัวเพราะอะไรลับๆ ที่ซ่อนอยู่ในปราสาทหลังนี้

เมื่อเด็กสาวเงยหน้า ก็พบกับการ์กอยล์ที่เหลือ ซึ่งชะโงกหน้ามองลงมาอย่างอยากรู้อยากเห็น

"ไปตามบัลลาราห์ให้หน่อยได้ไหม"

เพราะคุณาแล้วเธอคงจะขึ้นไปด้วยตัวเองไม่ได้แน่

พวกมันพยักหน้าหงิกๆ ก่อนจะผลุบหายไปที่ไหนที่ แพทริเซียจึงใช้เวลาระหว่างนี้เดินสำรวจไปรอบๆ โดยเหลือการ์กอยล์อีกหนึ่งตัวอยู่เป็นเพื่อน ห้องขนาดไม่เล็กไม่ใหญ่มีฝุ่นจับหนาแทบจะทุกตารางนิ้ว เด็กสาวมองเห็นได้เพียงรางๆ โดยอาศัยแสงคบเพลิงจากทางเดินเบื้องบน แต่แค่นี้ก็มากพอแล้วที่จะเรียกที่นี้ว่า ห้องทดลองสยองขวัญ ได้เต็มปาก เพราะชั้นหนังสือสูงจดเพดานซึ่งเป็นจุดเด่นของห้องเต็มไปด้วยกะโหลกสัตว์และไหลคองตัวอะไรไม่รู้วางกระจายสลัดกับหนังสือเล่มหนาที่เธออ่านชื่อไม่ออก

พื้นห้องก็มีแต่หยะจำพวกเศษกระดากที่ถูกขยำทิ้ง มุมห้องมีกรงนกวางสุ่มอยู่จำนวนหนึ่ง ดูจากขนนกสีดำลับที่กระจุยกระจายอยู่รอบๆ แล้ว คาดว่าตัวที่เคยอยู่ในกรงมาก่อนคงเป็นอีกา แล้วหย่อมสีเข้มที่อยู่ข้างๆ กันนั้นเป็นกองเลือดหรือเป่ล่านะ

นี่ถ้ามีชุดมิดหรืออุปกรณ์ทรมานด้วย ก็เปลี่ยนชื่อเป็นห้องเชือดได้เลย

แพทริเซียกับการ์กอยล์หันมองหน้ากันอย่างพร้อมเพรียง ก่อนจะตัดสินใจเดินไปยังกลางห้องซึ่งเป็นบริเวณที่สว่างที่สุดตามเดิม

"เรารอกันเจียบๆ คิกว่าเนอะ" เด็กสาวพูดลอยๆ ไม่หวังคำตอบ

เท่าไรนัก แต่เจ้าการกอยลกลับพยักหน้าหงิกๆ เห็นด้วยเต็มที่ ทั้งคู่ยืนหันหลังให้กองเลือดกองโต แพทริเซียใช้เท้าเตะซากโคโตะออกไปให้พ้น เพื่อที่จะได้มีที่ยืนมากขึ้น

"หือ?"

แต่กลับพบกับบางอย่างข้างใต้เศษไม้ ที่เรียกความสนใจของเธอได้ชะงัด แพทริเซียหยิบมันขึ้นมาอย่างคิดจะงุนงงผสมไม่แน่ใจ เธอได้ยินเสียงของบัลลาศาร์แว่วมาจากเหนือศีรษะ เขาได้ถามอย่างห้วนใจว่าเป็นอะไรหรือไม่ แต่เด็กสาวยังสับสนเกินกว่าจะตอบกลับไปได้

เพราะสิ่งที่อยู่ในมือเธอนั้น คือหนังสือขาคครึ่งเล่มที่มีเพียงปกหลังสีน้ำเงิน ซึ่งมีลายตกแต่งตามกาลเวลาที่ผันผ่าน

อีกครั้งของตำราเวทที่พวกเขาตามหาอยู่ที่นั่นมาโดยตลอด ถ้าเช่นนั้นแล้วที่แมรีแอนน์บอกให้เธอลั่นไปยังเมืองหลวงเพื่อสิ่งใดกัน

"ข้ารู้ว่ามันสำคัญต่อเจ้า แต่ช่วยเงยหน้าขึ้นมาให้ข้าทำผลก่อนเถอะ" มังกรหนุ่มเอ็ดร่าบางที่เขาอุ้มขึ้นมาจากห้องลับใต้ทางเดิน และพามายังห้องที่อยู่ใกล้ที่สุด เธอเอาแต่ก้มหน้าก้มตาพลิกอ่านหนังสือสภาพยับเยินในมืออย่างไม่คิดสนใจใคร

แพทริเซียนั่งอยู่บนโตะไม้ตัวยาวที่วางชิดหน้าต่าง เพื่อจะได้อยู่ในระดับเดียวกับบัลลาศาร์ผู้ตั้งใจจะทำผลให้ บนโตะมีถังไม้บรรจุน้ำสะอาด ผ้าอีกหลายผืน และสมุนไพรสองสามชนิดวางกองอยู่

ทว่าเด็กสาวดูเหมือนไม่ใคร่สนใจสภาพมอมแมมของตนเท่าไรนัก เธอขมวดคิ้ว ขณะกวาดดวงตาสีฟ้าซีดมองแทบจะทุกตัวหนังสือที่เลื่อนรางเต็มที่

"อีกเดี๋ยว" เธอตอบรอง ก่อนจะพลิกหน้าต่อไป

บัลลาศาร์ถอนหายใจ เอื้อมมือไปประคองใบหน้าของเด็กสาวออกแรงบังคับเล็กน้อยให้เธอเงยหน้า

"มันรอได้"

"มันรอไม่ได้" แพทริเซียเถียง "ฉันอยากรู้อย่างนี้เป็นของจริงหรือเปล่า ถ้าจริงแล้วทำไมแมรีแอนน์ถึงพูดแบบนั้น มันไม่มีเหตุผลเลยที่จะให้อันไปเมืองหลวง ทั้งที่มันก็อยู่ที่นั่นมาโดยตลอด เธอต้องการอะไรจากทั้งหมดนี้กัน..."

"ข้าไม่รู้หรอกนะว่า แมรีแอนน์คิดอะไรอยู่" มังกรหนุ่มหันไปจุ่มผ้าสะอาดลงในถังไม้ บิดให้หมาดๆ แล้วถือค้างไว้ในมือแบบมนุษย์ของ คน คำนอกหน้าตาต่างคือทัศนียภาพสีขาวโพลนที่ช่างชวนให้นึกถึงแม่มคพจนรยัณัก "แต่ไม่ว่าหนังสือจะเป็นของจริงหรือไม่ มันก็ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงไปอยู่ดี เด็กนั้นยังอยู่เมืองหลวง ข้าก็ยังอยู่ที่นี้ และเจ้า...มีแผลที่ต้องรักษา"

บัลลาราร์คิงตำราเวทสภาพยับเยินออกจากมือบาง โยนส่งๆ ลงไปบนโต๊ะ ก่อนจะวางผ้าชุบน้ำลงไปใ้ในฝ่ามือเล็กแทน แพทริเซียร้องซัดเมื่อแผลดลอกที่ได้มาจากการสู้กับการก่อลัทธิสังฆฆสโคนน้ำเย็นจัดของฤดูหนาว

เคิมทีเค็กสาวตั้งใจจะเถียงต่ออีกหลายประโยคว่า ทำไมเธอถึงควรรับอ่านมันเคียวนี้ แต่เมื่อเห็นท่าทางจริงจังคิดจะเคร่งเครียดคณิกฯ ของอีกฝ่าย เมื่อมองแผลดลอกปอกเปิกทั่วร่างเธอแล้ว แพทริเซียก็คัดสินใจชวนคุยและเปลี่ยนเรื่อง เธอคิดว่าไม่ควรทำให้เขาหนักใจกับความคื้อค่านของเธอไปมากกว่าที่เป็นอยู่

"คุณรู้มาก่อนไหมคะ ว่ามีห้องนั้นอยู่" เธอเคว่ามันคงเป็นห้องทำงาน หรือไม้ก็ห้องทดลองของพ่อมคเมอร์ลิน ถึงได้มีแต่ของแปลกๆ อยู่เต็มไปหมดเช่นนี้ รวมทั้งคงอธิบายได้ค้วว่าทำไมอีกครึ่งของตำราเวทจึงถูกซ่อนไว้ที่นั่น

"ถ้ารู้ข้าคงเตือนเจ้าแล้วว่า อย่าไปเล่นชนแถวนั้น" มังกรหนุ่มประคองแก้มซ้ายของเธอไว้ ก่อนจะหันไปหยิบผ้าผืนที่สองขึ้นมา แล้วเช็ดตามใบหน้าเปื้อนฝุ่น

"ฉันไม่ใช่เด็กเล็กๆ สักหน่อย" แพทริเซียหลับคานแน่นเมื่อผ้าเย็นๆ

เช็ดอยู่บริเวณเหนือคิ้ว เธอส่งเสียงอีกเล็กน้อยเมื่อความเย็นสัมผัสโคน
ก่อนปลูกโนที่หน้าผาก "แล้วก็ไม่ได้อยากตกลงไปแบบนั้นด้วย คุณมีปีก
คุณก็พูดได้สิ ไม่ยุติธรรม"

บัลลาศาร์เพียงอมยิ้ม ร่างบางมองค้อนเขาอย่างเอาเรื่อง ขณะ
แกว่งขาอย่างคนอยู่ไม่สุข กิริยาเหล่านั้นยิ่งทำให้คำปฏิเสธว่าไม่ใช่เด็ก
เล็กๆ ดูไร้น้ำหนักเข้าไปใหญ่

"เจ้าปากเจ็บตรงไหนอีกหรือไม่"

"คิดว่าไม่มีแล้วนะค่ะ" แพทริเซียตอบง่ายๆ แล้วขยับลงจากโต๊ะ
ทำท่าจะไปหยิบตำราเวทครึ่งเล่มมาอ่านต่ออย่างตั้งใจไว้แต่แรก ทว่า
ร่างสูงใหญ่ของพยาบาลจำเป็นถลบบางมือทั้งสองข้างลงบนโต๊ะ กักตัว
สาวน้อยผมสีทองคำไว้ในอ้อมแขน แล้วทวนคำพูดของเธอ

" 'คิดว่า' จังหรือ?"

แพทริเซียยิ้มอย่างเอาใจ ก่อนจะเปลี่ยนคำพูดใหม่ "ฉันแน่ใจว่า
ไม่มีแล้วค่ะ"

คำตอบไม่ได้เกินความคาดหมายเท่าใด ในเมื่อเขารู้ดีว่าแพทริเซีย
ไม่ค่อยใส่ใจแผลหรืออาการบาดเจ็บของตนเองเท่าที่ควร มังกรหนุ่มโน้ม
ใบหน้าเข้าไปใกล้แล้วถามซ้ำสอง

"เจ้าปากเจ็บตรงไหนอีกหรือไม่"

แพทริเซียเอนตัวไปด้านหลัง พยายามเว้นระยะห่าง แต่ก็ทำได้ไม่
มากนักเมื่อคิดโต๊ะที่วางอยู่ อีกทั้งบัลลาศาร์ยังเอื้อมมือมาโอบเอวล็อกตัว
เธอไว้อีกชั้น ดูเหมือนทางเดียวที่จะเป็นอิสระได้คือ ต้องพูดความจริง

"ที่หลังกับไหล่ค่ะ"

เด็กสาวคอบอ้อมแอ้ม ก่อนจะเบือนหน้าหนี เธอตกลงมากระแทก
โต๊ะอย่างแรง ไม่ต้องเปิดเสื้อก็รู้ว่าหลังเธอต้องเป็นจ้ำเขียวซ้ำแน่

ได้ยั้งคั้งนั้น มังกรหนุ่มจึงเลื่อนมือจากเอวมาตรงกลางแผ่นหลัง
แล้วค้นร่างบางที่เอนตัวหนีให้เข้ามาชิดกว่าเก่า

"คราวหลังเมื่อข้าถาม เจ้าควรจะพูดตามตรงนะ เด็กน้อย"

บัลลาคาร์คำนิตรตรงไปตรงมา ทว่าแทนที่จะรู้สึกผิด แพทริเซียกลับ
 เจินอาย เธอหันหน้าหนี ไม่พร้อมเผชิญกับสายตาของอีกฝ่าย แต่เหนือ
 ขึ้นคือ ไม่พร้อมจะให้เขามองเห็นว่า มีความรู้สึกใดเจือปนอยู่ในแวตา
 ของเธอ

"ก็ฉันไม่อยากให้คุณกังวลนี่คะ อีกอย่างมันไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร
 ค่าย แค่นี้ นิดหน่อยเอง"

มืออีกข้างของมังกรหนุ่มวกกลับมาที่ใบหน้าเด็กสาว เซยคางเธอ
 ให้หันมาสบตา

"การทำเช่นนั้นมันจะทำให้ข้ากังวลมากกว่าเดิม"

แพทริเซียไร้สิ้นคำแย้ง ดวงตาสีฟ้าซิคของเธอกวาดไปตาม
 เรือนร่างสูงคล้ายจะสำรวจ สร้างความแปลกใจแก่เจ้าของร่างกำยำยิ่งนัก

"เขาของคุณหายไปแล้ว" เด็กสาวเปรย

"แพทริเซีย" บัลลาคาร์คุ เมื่อคิดว่าเธอพยายามจะเปลี่ยนเรื่อง

"จริงๆ นะมันหายไป"

"จำรู้" เขาตอบ "ข้าทำให้มันหายไปเอง"

"อะไรนะ!" เด็กสาวอุทานเสียงดัง ขยับเอนตัวซ้ายที่ขาที่มือ
 สำรวจร่างสูงใหญ่อีกครั้ง ความเจินอายกลายเป็นความสงสัยอยาก
 รู้ เธอเขย่งตัว วางมือข้างหนึ่งบนไหล่หนา ส่วนอีกข้างแทรกเข้าไปในกลุ่ม
 ผสมสีคำกลับคั่งสิริศติกาล นิ้วเรียวยาวของเด็กสาวเลื่อนไปสัมผัสกลาง
 กระหม่อม เขามังกรหายไปแล้วจริงๆ ด้วย ไม่ได้หกลึกลง ไม่ได้ถูก
 พรางไว้ มันหายไปจริงๆ

นอกจากนั้นทั้งปีกและหางก็ถูกเก็บไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เพราะก่อน
 หน้านี้คอนลงไปช่วยเธอ แพทริเซียแน่ใจได้ว่ายังเห็นมันอยู่ สองมือและ
 สองขาของเขาเป็นผิวหนังแบบมนุษย์ตั้งนานแล้ว นั่นเท่ากับว่า...

"คุณเป็นมนุษย์"

แพทริเซียมองสำรวจร่างของมังกรหนุ่ม ไม่สิ ชายหนุ่มอีกครั้ง
 รวากับจะยืนยันคำที่เธอพูดไป ไม่มีปีก ไม่มีหาง ไม่มีเขา ไม่มีเกล็ด มอง

ผ่านๆ แล้วร่างสูงใหญ่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอนี้ดูไม่ต่างกับมนุษย์ทั่วไปจริงๆ
 เด็กสาวจกดสายตากลับมาที่ใบหน้าของนายเหนือหัวแห่งปราสาท
 ร่าง ก่อนจะพบว่าไม่ใช่ความคิดที่ดีเท่าไรนัก เมื่อระยะห่างระหว่างพวก
 เขาช่างเหลือน้อยนิดเหลือเกิน ลมหายใจร้อนผ่าวของเขาเป่ารดใบหน้า
 มุมปากของบัลลารักษ์หยักลึกเป็นรอยยิ้มอันแสนพึงพอใจ แพทริเซีย
 ไม่แน่ใจว่า ตนเองมีสีหน้าเช่นไรในขณะนี้ แต่ที่แน่ๆ มันคงแดงก่ำเอา
 มากๆ

เธอรู้สึกพลาคไปถนัดที่เขย่งตัวเข้าหาเขาเสียเอง

ตั้งแต่ปรับความเข้าใจกับบัลลารักษ์เรื่องความฝันแล้ว แพทริเซียก็
 ปลดปล่อยเรื่องของเขาและแมรี่แอนน์มาโดยตลอด ไม่เคยถามอีกฝ่ายว่า
 เกิดอะไรขึ้น หรือจะเป็นเช่นไรต่อไป พุคให้ถูกคือไม่กล้าถามมากกว่า เธอ
 บอกกับตัวเองว่า มันเป็นเรื่องส่วนตัวของเขา บัลลารักษ์จะมอบความรู้สึก
 ให้ใครไม่ใช่ธุระกงการอะไรของเธอ

เด็กสาวย้ายกับตนเองเช่นนั้น ทำตัวเองให้ยุ่งวายอยู่กับการฝึกหนัก
 ปลดปล่อยบาดแผลในชีวิตจริงให้คงอยู่และปวดเจ็บอยู่เช่นนั้น เพื่อเบี่ยงเบน
 จากความร้าวรานภายในใจ

แพทริเซียไม่อนุญาตให้ตนเองได้คิดใคร่ครวญแม้แต่แต่น้อยว่า ความ
 เสียใจที่ทิ่มแทงอยู่ในอกมีสาเหตุมาจากอะไร

จนกระทั่งวันนี้...

เธอถามเขาได้ไหมนะ ถ้าทำเช่นนั้นแล้ว ความรู้สึกเจ็บจางๆ ใน
 อกที่คงอยู่จะหายไปไหม หรือเธอจะรู้สึกแยกว่าเดิมกัน

เพียงชั่วเสี้ยววินาที ก่อนจะรวบรวมความกล้าแล้วพูด บัลลารักษ์
 กลับเคลื่อนไหวใบหน้าเข้ามาใกล้ แพทริเซียเห็นภาพสะท้อนของเธอบนดวงตา
 เปี่ยมความปรารถนาของเขา รับรู้ไค้ในทันทีว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป
 เด็กสาวหลับตาลง จากนั้นรู้สึกได้ถึงริมฝีปากของเขาประทับลงมาบน
 ริมฝีปากของเธอ

บัลลารักษ์จูบเธออย่างแผ่วเบาและแสนนุ่มนวล ก่อนจูบนั้นจะเริ่ม

ทริความลึกซึ้งขึ้นเรื่อยๆ ฝ่ามือใหญ่คันทำยทอยของเธอให้เงยเปิดรับทุกอย่างจากเขา มืออีกข้างลูบตามแนวสันหลังอย่างอ้อยอิ่ง แพทริเซียรู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่านในทุกๆ ที่ที่ปลายนิ้วของเขาเคลื่อนไป เด็กสาวโอบคั่นคอเอาไว้ เบียดร่างกายเข้าหา พร้อมสอดมือเข้าไปในกลุ่มผมสัตรีศากาลดั่งเช่นก่อนหน้านี้ ทว่าด้วยความรู้สึกที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง

เธอได้ยินเสียงครางลึกดังมาจากลำคอหนา เกือบจะฟังดูคล้ายเสียงคำรามอย่างออกคั่น พวกเขามองห่างกัน แต่แพทริเซียทันเห็นความปรารถนาคุโชนในแก้วตาสีสนิมเหล็กคู่นั้น ร่างสูงหอบหายใจตามแรงอารมณ์ เด็กสาวคิดว่าเธอเองก็คงมีท่าที่ไม่ต่างกับเขาเท่าไรนัก มังกรหนุ่มหุยจูบเธอแล้วก็จริง แต่ฝ่ามือยังคงลูบไล้ตามร่างกายของเธออย่างถือนิธิ์

"ข้าไม่เคยชอบร่างกายที่เป็นแบบนี้แม่แต่น้อย" อยู่ๆ บัลลาคาร์ก็กล่าวเสียงทุ้ม ก้มหน้าซบไหล่เล็กน้อย กระชับอ้อมกอดรอบเธอเข้าหา แล้วเริ่มต้นระบายความในใจ

"อ่อนแอจนน่ารำคาญ จะให้ปกป้องทั้งเจ้าและปราสาทได้เช่นไร ในเมื่อแค่เอาตัวเองให้รอด ข้ายังแทบทำไม่ได้"

ในวิถีของสัตว์ร้ายพลังคือทุกอย่าง เป็นยิ่งกว่าเหรียญตราหรือมงกุฎใดๆ ซึ่งบ่งบอกความสูงส่ง มันคือตัวชี้วัดว่าเราจะรอดได้นานแค่ไหนในโลกที่ป่าเถื่อนเช่นนี้ ความอ่อนแอในขณะนี้ทำให้เขารู้สึกร้าวกับว่า ไม่อาจเติมเต็มหน้าที่และคำสั่งที่นายท่านมอบหมายให้ได้

บัลลาคาร์ถูกกักกร่อนด้วยความคิดเช่นนั้น

ก่อนจะได้รับการปลอบประโลมด้วยสัมผัสจากแพทริเซีย

"แต่เพราะเจ้า เด็กน้อย ข้ากลับคิดขึ้นมาว่า ดีแล้วที่เป็นเช่นนี้"

ร่างกายถึงมนุษย์นี้ทำให้บัลลาคาร์รับรู้ไ่อ่อนจากเธอได้ชัดเจน จนเรียกร้องมากขึ้นเรื่อยๆ กอดเธอให้นานขึ้น สัมผัสเธอให้มากขึ้น ให้ทุกอย่างลึกซึ้งและมากยิ่งขึ้นไปกว่านี้ในรูปแบบที่เขาที่ไม่เข้าใจเช่นกันว่ามันคือสิ่งใด รู้เพียงว่าทุกอย่างในตัวเขามันร้องหาเธอ

ตอนนั้นเองที่ตระหนักได้ว่า เขาไม่ต้องการความแข็งแกร่งใดๆ
ทั้งนั้น หากนั่นจะหมายถึงการที่ไม่ได้สัมผัสแพทริเซียอีกต่อไป หลังจาก
นั้นมาการควบคุมเกล็ดให้ปรากฏเพิ่มขึ้นก็กลายเป็นเรื่องยากขึ้นเรื่อยๆ

แต่การทำให้มันหายไปนั้น ช่างง่ายดายเกินไป

"แมรีแอนน์พูกถูก เจ้าทำให้ข้าไม่เป็นตัวของตัวเองแม้แต่หน่อย"
มังกรหนุ่มกระซิบกับผิวเนื้อข้างลำคอเด็กสาว สูดกลิ่นหอมราวกับดอกไม้
ป่าอันหายากเข้าไปอย่างแสนอึดออด แล้วคุบลงไปบนผิวนุ่มอย่าง
ลึ้มตัว "ทั้งหมดนี้มันเรียกว่าอะไรกัน แพทริเซีย การที่ข้าคิดถึงแต่เจ้า
มองหาเพียงเจ้า เรียกห้องแค่เจ้า มันคืออะไรกัน"

ชายหนุ่มเลื่อนรูปไปที่ข้างแก้ม ไปยังมุมปาก และวกไปยังริมฝีปาก
สีสดที่เริ่มเห่อซำด้วยฝีมือของเขาอีกครั้ง แพทริเซียทำให้เขารู้สึกเหมือน
จะคลั่งตายเมื่อเธอจูบตอบอย่างลึกลึซึ่งไม่ต่างกัน มือเล็กของเธอลูบไล่ตาม
ลาคไหล่หนาและอกแกร่ง พาให้ในสมองของเขาขาวโพลน แทบนึกอะไร
ไม่ออก ความคึกคักเวียนอยู่แต่กับร่างกายนุ่มนวลและริมฝีปากที่เขาครอบ
ครองอยู่

จนกระทั่งแพทริเซียค้นร่างกายออกห่าง แล้วกระซิบสั้นพรวด

"มันมีชื่อเรียกนะคะ"

บัลธาสาร์คลายอ้อมกอดเล็กน้อย เพื่อมองสีหน้าของความเขินอาย
บนใบหน้าเด็กสาวได้ชัดเจนยิ่งขึ้น แพทริเซียเฝ้าริมฝีปาก เฝ้ามองไปทาง
อื่นเพียงชั่วครู่ เพื่อรวบรวมความกล้า ก่อนจะหันมาสบตากับเขา

"ทั้งหมดที่คุณพูกมา ที่คุณบอกว่ารู้สึกกับฉัน มันเรียกได้ด้วยคำ
สั้นๆ คำเดียวเท่านั้นเอง"

เขาเห็นความลังเลผ่านวูบเข้ามาในดวงตาสีฟ้าสดของเธอ ก่อนเธอ
จะเอื้อมเอ่ยประโยคต่อไป

"แต่ว่าฉัน...ขอเวลาอีกเดี๋ยวได้ไหมคะ ให้ฉันแน่ใจในอะไรบางอย่าง
ก่อน แล้วจะบอกคุณแน่ๆ ว่าทั้งหมดนี้มันคืออะไรกัน"

บัลธาสาร์ล้งเลเช่นกันที่จะตกปากรับคำ ในเมื่อเขาต้องการฟัง

เดี๋ยวนี้ ว่าความรู้สึกเหล่านี้คือสิ่งใดกัน เขาไม่อยากรอ ชั่วชีวิตอันแสนว่างเปล่านี้เขารอมาเนิ่นนานเกินไปแล้ว รอที่จะเป็นอิสระ รอที่ความหวังจะผ่านเข้ามา เผื่อรอให้โลกทั้งใบนอกเหนือจากปราสาทอันรกร้างนี้มีตัวคน

เขารอแพทริเซียมาโดยตลอด

ทว่าบางอย่างบอกกับเขาว่า การรอคอยนี้จะคุ้มค่า มันจะคงามและอึดเอมได้มากมายนเท่าที่เขาจะรู้สึกได้ ขอแค่เขามอบเวลาให้อีกเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ทว่าในเงื่อนไทม์เหล่านี้เขาก็ยังอยากจะรู้สึกว่าคุณเองได้ผลประโยชน์อยู่บ้าง บัลลัสซาร์จึงเอ่ยต่อไป "ตราบาใดที่ข้ายังทำเช่นนั้นได้อยู่"

ใบหน้าคมสันของชายหนุ่มโน้มลงไปอีกครั้ง เว้นระยะเพียงลมหายใจคั่นระหว่างริมฝีปาก

"ได้หรือไม่"

บัลลัสซาร์ถามอย่างแว่วอน และแพทริเซียก็ตอบคำถามของเขาด้วยการกระทำที่สร้างความพึงพอใจให้อย่างเหลือล้น เมื่อเธอเขย่งตัวแล้วเริ่มจูบเขาเสียเอง

38 งานเลี้ยงนัดผู้วายชนม์

งานเลี้ยงฉลองหลังพิธีแต่งตั้งของเอ็ดเวิร์ดใหญ่โตกว่าที่อลันคาดไว้มากนัก เนื่องจากพระเจ้ามัลคอลล์ให้บิดาของเขาใช้ห้องจัดเลี้ยงห้องหนึ่งในมหาราชวังเบลเรมได้ แยกเพื่อนบร็อยจึงมาร่วมดื่มกินและแสดงความยินดีได้อย่างเต็มที่

โดยส่วนตัวแล้วอลันคิดว่ามันออกจะเกินจำเป็นไปสักหน่อย แต่เมื่อดูจากรอยยิ้มแห่งความภูมิใจบนใบหน้าลอร์ดอารอนแล้ว เด็กหนุ่มก็เริ่มตระหนักได้ว่าเป็นแขกจำนวนน้อยนิดเท่านั้น เทียบกับที่บิดาอยากจะเชิญมาจริงๆ

เด็กหนุ่มผู้อยู่ในชุดสีน้ำตาลแดงเช่นเดียวกับสีม กระดกถ้วยไวน์ดื่มอีกอีกใหญ่ ดวงตาสีวอลนัทของเขามองไปรอบๆ ห้องจัดเลี้ยงที่มีโตะตัวยาวเรียงเป็นรูปตัวยู ตรงกลางห้องที่เว้นว่างมีทั้งวงดนตรีและนักแสดงผลัดเปลี่ยนหมุนเวียนกันมาให้ความบันเทิง โตะช่วงบริเวณฐานตัวยูถูกยกสูงกว่าโตะตัวอื่นๆ เพราะเป็นโตะของราชาแห่งอาณาจักรเอลเม็ต

อีกทั้งยังเป็นโตะที่ตระกูลแบซท์ได้รับเกียรติให้มาร่วมด้วย

พระเจ้ามัลคอล์มเหมือนสำราญเป็นพิเศษ คงเพราะคุยกับลอร์ด บิดาของเขาถูกคอน่าดู ใบหน้าขององค์ราชาเป็นสีแดงก่ำจากฤทธิ์สุรา เสียงหัวเราะของพระองค์แว่วมาให้อลันที่อยู่เกือบปลายโต๊ะได้ยินบ่อยๆ

ด้านหลังพระเจ้ามัลคอล์มคือ เซอร์เรแกนสวมชุดเกราะเต็มยศ ผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์ปฏีเสทที่จะร่วมคิ่มนิน ทั้งยังทำหน้าที่อย่างแข็งขันด้วยการยื่นอารักขาอยู่ด้านหลัง พลังกวาดคามองไปรอบๆ ห้องอย่างระแวดระวังเสมอ อลันรู้สึกว่าการทำทางซึ่งขงนั้นจะเป็นสิ่งที่เขามองเห็นในตัวพี่ชายเมื่อแก่ตัว

ใช่เลย เอ็ดเวิร์ดต้องกลายเป็นตาลุงกล้ำมโศกงานที่ไม่ยอมมีภรรยาแน่ๆ อลันเกือบจะแน่ใจเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะเห็นสายตาของพี่ชายที่มองเจ้าหญิงวาลอรี พระธิดาองค์เล็กของพระเจ้ามัลคอล์ม ซึ่งนั่งห่างเกือบสุดปลายโต๊ะอีกด้าน

เด็กหนุ่มยกถ้วยเครื่องดื่มขึ้นจิบ ดูจากท่าทางแล้วพี่ชายของเขาคงไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่า ใช้แวตาคาเช่นไรลอบมองเจ้าหญิงโฉมงามผู้มีผมสีน้ำตาลเข้มคนนั้น เรื่องของพี่ชายท่าทางจะยุ่งยากก็จริง แต่ไว้เขาแก้ปัญหาของตัวเองเสร็จเมื่อไร ค่อยกลับมาช่วยแล้วกัน

คิดมาถึงตรงนี้ อลันก็กระดกไวน์รสเข้มข้นดื่มรวดเดียวจนหมดถ้วย ด้วยความกลุ้มใจ

เขาหาไอ้หนังสือบ้านนั้นไม่เจอ!

อีกครั้งของคำราเวทที่แม่คพเนจรบอกว่า ถูกเก็บรักษาอยู่ที่ห้องสมุดหลวง เขาตามหาจนทั่วแล้วจริงๆ แม้กระทั่งไปค้นห้องเก็บหนังสือที่รอกการซ่อมแซมก็ไม่พบอะไร เด็กหนุ่มหวนใจว่า มันอาจถูกโยนทิ้ง หรือไม่กี่เฒ่าทำลายไปแล้วเรียบร้อยในฐานะของนอกกริต

ต้องกลับไปอย่างเสียเที่ยวและเหนื่ออื่นใดคือ ทำให้แพทริเซีย ผิดหวัง

"คิดเช่นนั้นหรือไม่ อลัน"

เหมือนมีใครเรียกชื่อเขาอยู่เลยแฮะ

"อลัน"

เป็นชื่อเขาจริงๆ เสียด้วย เด็กหนุ่มหันไปตามเสียงที่ได้ยิน ก่อนเห็นแนวทิวเขาของลอร์ดอาร์ดอนและแนวคาบชันระคนเอ็นดูของพระเจ้ามัลคอล์ม

"ครับ?" อลันก็ตอบรับถึงถาม เด็กหนุ่มมัวแต่จมอยู่กับความคิด ไม่ได้สนใจฟังว่าพ่อของเขาคุยเรื่องอะไรกับองค์ราชา เหมือนจะเป็นเรื่องหิมะถล่มที่เมืองยาราลทางตอนเหนือหรือเปล่านะ เท่าที่เขาได้ยินแว่วๆ

"ขอภัยด้วยฝ่าบาท คุณากลับไปกระหม่อมคงต้องอบรมมารยาทให้ลูกชายอีกสักรอบ" ลอร์ดอาร์ดอนถอนหายใจ หันไปเอ่ยกับกษัตริย์สูงวัย

พระเจ้ามัลคอล์มกลับหัวเราะอีกครั้งอย่างไม่คิดมาก

"ไม่เป็นไรหรอก เด็กหนุ่มๆ ก็แบบนี้แหละ คงเปื่องานเลี้ยงแบบคนแก่ ไ้อ...จะว่าไปนี่เป็นงานเลี้ยงสำหรับคนหนุ่มนี้น่า ฮ่าๆ"

ท่าทางคงคืบไปมากโขถึงได้ทรงพระเกษมสำราญขนาดนั้น อลันคิด แล้วหัวเราะแห้งๆ ก่อนจะเอ่ยขอภัยตามบิดาอีกครั้ง ท่านลอร์ดน้อยสะกิดพี่ชายที่นั่งข้างๆ กัน เมื่อลอร์ดอาร์ดอนหันกลับไปคุยกับพระเจ้ามัลคอล์มต่อ

"เกิดอะไรขึ้น ข้าเกี่ยวอะไรด้วย"

"ฝ่าบาทจะเสด็จไปตีทัพอีกครั้งทันทีที่ย่างเข้าฤดูใบไม้ผลิ ท่านพ่อเลยถามเจ้าว่า จะไปล่าสัตว์ด้วยกันหรือไม่" แปะซ์ผู้พี่อธิบายเสียงเบา

คนน้องถามกลับอย่างรวดเร็ว "พระองค์ก็เพิ่งมาตีทัพไปเมื่อไม่กี่ปีก่อนนี่เองไม่ใช่หรือ"

"มันไม่ใช่การเสด็จเยือนตามปกตินะสิ" เอ็ดเวิร์ดแปลกใจเล็กน้อย ที่น้องชายผู้กระตือรือร้นและช่างสังเกตอยู่เสมอ ไม่ทันฟังข้อหัวสนทนา อันแสนจะสำคัญนี้ "พระองค์จะเสด็จไปเข้าร่วมพิธีการรำลึกถึงทหารหนึ่งพันนายที่เสียชีวิตจากเหตุการณ์บุกโจมตีปราสาทมังกร ซึ่งจะจัดขึ้นในฤดูใบไม้ผลิที่จะถึงนี้ด้วย"

"โจมตี? โจมตีอะไรกัน ข้าไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อนเลย" เด็กหนุ่ม มีสีหน้างุนงงอย่างไม่ปกติ

"ใช้อย่างเล็กมากตอนที่เกิดเรื่องขึ้น จะจำไม่ได้ก็ไม่แปลก" คราวนี้ คนตอบคือลอร์ดคารอน

หลังจากนั้นราชาของแผ่นดินเป็นผู้อธิบายเสียเอง "สิบกว่าปีก่อน ข้าส่งทหารหนึ่งพันนาย นำโดยเรแกนไปยังคิท์เพื่อหวังขจัดความกลัว ของชาวบ้านให้หมดสิ้น"

ดวงตาสีเทาของพระเจ้ามัลคอล์มหม่นแสงแทบจะทันที ท่าทาง สนุกสนานก่อนหน้านี้จางหายไปอย่างรวดเร็ว เหลือไว้เพียงราชาผู้ใช้ชีวิต อย่างทุกข์ทนกับการตัดสินใจที่ทำลงไป

"แต่ดูเหมือนข้าจะถูกต้องความแข็งแกร่งของปีศาจตัวนั้นเกินไป จึง มีเพียงเรแกนที่รอดกลับมาได้"

กษัตริย์สูงวัยชูถ้วยไวน์ แล้วกล่าวเสียงดัง "แค่ผู้กล้าทุกคน!!"

เหล่าผู้ร่วมงานยกถ้วยไวน์แล้วให้ร้องเสียงดังไม่ต่างกัน พวกเขา หัวเราะว่า ไม่ได้เข้าใจความหมายที่แท้จริงที่ผู้เป็นราชาต้องการจะสื่อถึง แม้แต่น้อย

อลันเหลือบมองผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์ ซึ่งยืนนิ่งอยู่เบื้อง หลัง รู้สึกฉงนใจอย่างแปลกประหลาดในเรื่องราวที่ได้ยิน ทั้งช่วงเวลาที่น่า จะพอคิดกันอย่างเหลือเชื่อ และความไม่สอดคล้องที่เขาได้ฟังมาจากมังกร ตัวนั่นเอง

'กองทัพร่มันจำนวนแปดร้อยนาย ถือเป็นมนุษย์จำนวนมากที่สุด ที่ข้าเคยเผชิญหน้าด้วย'

บัลลาคารเคยพูดไว้เช่นนั้น

ที่จริงแล้วเศษซากอาวุธและชุดเกราะในโถงคูดาวและโคยรอบ บริเวณปราสาทก็พอจะยืนยันคำพูดของมังกรแห่งปราสาทร้างได้เป็น อย่างดี เก่าแก่และผุพัง ถูกกัดกินด้วยสนิมผ่านกาลเวลานานนับร้อยปี ไม่มีทางเลยที่สิ่งของสภาพเช่นนั้นจะมาจากการศึกเมื่อสิบปีก่อนได้ และ

อีกอย่าง...

มันไม่มีรูปแบบของทหารเอลเม็คปนอยู่ด้วยเลย

บัลธาสาร์ไม่ใช่คนที่จัดการทหารหนึ่งพันนาย ที่จริงแล้วมันเหมือนกับว่าทหารทั้งหมดมาไม่ถึงปราสาทด้วยซ้ำ ถ้าเช่นนั้นแล้วเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา

ดวงตาสีเทาคุ้ยของเซอร์เรแกนหันมาทางอลันพอดี อีกฝ่ายเพียงปรายตามองชั่วคราว ก่อนจะหันไปทางอื่นต่อก็จริง แต่เมื่อรวมกับความคิดของเด็กหนุ่มที่เล่นเข้ามาในเวลาเดียวกัน ก็ทำเอาเขาขนลุกชูชันทีเลือกในกายราวกับจะจับแจ้ง ต่อข้อสรุปน่าขนลุกที่เขาได้มา

เซอร์เรแกน คือคนที่ฆ่าทหารทั้งหนึ่งพันนาย

เขาโยนความผิดให้มังกรผู้พิทักษ์ปราสาทร้าง สร้างทำที่เป็นผู้กล้าเพียงหนึ่งเดียวที่เหลืรอดกลับมา ทั้งที่ความจริงแล้วบุกเข้าปราสาทหวังฆ่ามังกรแย่งสมบัติหลังบานประตู แต่ไม่สำเร็จ ทำได้เพียงแทงเขาแหลมใส่อกสัตว์ร้ายเท่านั้น

มันเป็นความจริงอันน่าเหลือเชื่อ ทว่าเมื่อดูจากทุกอย่างแล้ว ไม่มีทางคิดเป็นอื่นไปได้เลย

เซอร์เรแกนคือ ลูกชายของเมอร์ลิน!!!

อลันกลืนน้ำลายเหนียวหนืด พยายามนั่งให้นิ่งและส่อพิรุณน้อยที่สุด แต่ช่างทำได้ยากเย็นเหลือเกิน เมื่อตระหนักได้ว่าศัตรูที่ตามหามานานอยู่ห่างออกไปเพียงไม่กี่ก้าวเช่นนี้

อลันเรียกเคิร์บไบ้ให้มาเค็มไวน์ ก่อนส่งของเหลวสีแดงงำเข้าปากไปอย่างปลุกปลอบตนเอง พอจะเข้าใจได้แล้วว่าแม่รีแอนน์ให้เขามาที่นี่ทำไม คำราเวทก็เป็นแค่ข้ออ้าง ดูเหมือนว่าแม่คพเนจรอยากให้เขามารับรู้ความจริงอันน่าตื่นตระหนกมากกว่าว่า ศัตรูอยู่แค่ใ้จมุมเท่านั้นเอง

นี่สินะวิธีปกป้องบัลธาสาร์ที่แม่คสาวเคยพูดถึง โอ้เว้ย! ถ้ารู้แล้วก็น่าจะบอกกันตรงๆ สิ เล่นใช้วิธีซะอ้อมค้อมขนาดนี้ เกิดเขาไม่ทันคิด

ขึ้นมามาว่ายังไง

'แบบนั้นมันจะไปสนุกอะไรละ'

แว่วเสียงหวานกึ่งเย้ยหยันของแม่คนสาวในห้วงความคิด อลันส่ง
ไวน์เข้าปากอีกครั้ง ไม่มีอะไรสนุกทั้งนั้นแหละ ยิ่งต้องมานั่งนิ่งเงียบ
ทั้งที่อยากตะโกนโวยวายแทบตายแบบนี้ ยิ่งไม่สนุกเลยแม้แต่น้อย

เด็กหนุ่มจมอยู่กับความหงุดหงิด ไม่ทันรู้ตัวว่ามีดวงตาสีเทาสองคู่
เหลือบมองมาทางตน

แพทริเซียไม่เคยมีความรัก แน่แน่นอนว่าเธอเคยมีแฟน แต่ความรู้สึก
ที่มีให้เด็กหนุ่มคนนั้นคงจะใกล้เคียงกับความอยากรู้ อยากเห็น มากกว่าจะ
เป็นความหลงใหลในแบบที่คนรักพึงมีต่อกัน

มากกว่าจะเป็นแบบที่เธอมีให้บัลลารุส

เด็กสาวรีบเปิดพลิกตำราเวทที่ทั้งสองส่วนเย็บติดกันแล้วอย่างรวดเร็ว
เพื่อลดอาการเจียนอายของตน เมื่อตระหนักได้ว่ามันไม่ช่วยอะไรแม้แต่น้อย
เธอจึงหยุดมือ ถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะพยายามหาหน้าเดิมที่อ่าน
ค้างไว้

ครึ่งหลังของตำราเวทย์เป็นเหลือเกิน ตัวหนังสือก็จางมากจนกว่า
จะอ่านได้แต่ละหน้าต้องใช้ทั้งเวลาและความพยายามมากมายนัก
แพทริเซียขยับปากกาขนนกในมือขวา เพื่อเขียนส่วนประกอบอีกตัวใน
สูตรเวทมนตร์ที่เพิ่งแกะความได้ลงไปบนกระดาษอีกแผ่น ทำไปได้ไม่นาน
เด็กสาวก็ทิ้งทุกอย่างลง เพื่อยกมือลูบหน้าแรงๆ เมื่อเหตุการณ์ไม่ดีขึ้น
ก่อนวกกลับมาในหัวอีกครั้ง

เธอจูบเขา

ตอนแรกบัลลารุสจูบเธอก่อนก็จริง แต่หลังจากนั้นเธอเองก็เขย่ง
ตัวเข้าหาเขา ทั้งรอยยิ้มรวมไปถึงแว่ตาวรรณะยับยั้งกรนุ่มีใช้มอง
เธอหลังจากนั้นทำเอาแพทริเซียทำอะไรไม่ถูก ทำได้แค่ก้มหน้าก้มตาซุก
อยู่ในอ้อมอกของเขา

แวตตาเช่นนั้นยังคงดำเนินต่อมาอีกหลายวัน มันทำให้เขาสูญเสียไปเป็นคนละคน ไม่ใช่มังกรเฝ้าปราสาทท่าทางเคร่งขรึมคนเดิมที่เธอรู้จัก แต่คล้ายจะเป็นหนุ่มน้อยอารมณ์ดีที่ยิ้มให้เธอเกือบตลอดเวลา และดูเหมือน...จะถึงเนื้อถึงตัวมากขึ้นด้วย

ถ้าไม่เดินเข้ามาถามเธอไว้ เขาก็จะโอบกอดเธอหลวมๆ บางครั้งก็จะโน้มหน้าลงมา แล้วถามแบบเดียวกับวันนั้นว่าได้หรือไม่ แต่แพทริเซียเกือบจะแน่ใจว่า นั่นไม่ใช่คำถาม แต่เป็นคำเตือนล่วงหน้า ก่อนเขาจะทำมันเพื่อไม่ให้เธอตกใจ

ที่จริงแล้วแพทริเซียชอบวิธีที่เขาสัมผัสเธอ มันนุ่มนวลจนน่าเหลือเชื่อ อาจจะดูเอาแต่ใจไปบ้าง แต่ก็เพราะเธอไม่ใช่หรือที่ตอบสนองเขาไปแบบนั้น ทำให้เขาเรียกร้องกลับมาเช่นนั้น

แพทริเซียหุบปากกาขนนกมาเคาะเล่น ส่วนอีกมือก็บีบนิ้วควมับกับข้อเท็จจริงที่ตระหนักได้จากการกระทำเหล่านั้น

เธอรักเขา

เด็กสาวแน่ใจเกือบจะเท่าๆ กันว่า เขาก็รักเธอเช่นกัน เมื่อดูจากทุกอย่างที่ผ่านมา ถึงกระนั้นเด็กสาวก็ไม่ยอมพูดออกไป เพราะอะไรกัน เธอถามตนเอง และได้คำตอบมากมายเหลือเกิน จนไม่รู้จะหุบปากข้อไหนมาก่อนดี

อย่างแรกคือ เธอต้องกลับบ้าน กลับไปยังช่วงเวลาที่ผ่านมา อย่างที่สองคือ เขาเป็นมังกรผู้มีหน้าที่ผูกมัดอยู่กับปราสาทหลังนี้ เขาเป็นมังกรใครกันจะรักมังกรได้

แพทริเซียซบหน้าลงกับโต๊ะ คำตอบชัดเจนอยู่แล้วไม่ใช่หรือ เธอนี่ไง เธอรักเขา รักมาตั้งนานแล้วด้วย แม้กระทั่งตอนที่เขายังเป็นแค่สัตว์ร้ายตัวโตที่ส่งยิ้มอ่อนโยนมาให้ มันคือข้อพิสูจน์ว่าเขาไม่ได้แค่หัวเหวี่ยงกับสัมผัสแบบมนุษย์ของเขา ไม่ได้แค่รู้สึกดีกับเขาเพราะการกอดจูบ แพทริเซียรู้สึกดีเพราะมันเป็นสัมผัสจากเขาต่างหาก จากคนที่เธอรัก...

หลังจากนั้นเหตุผลลำดับที่สามสี่และห้าก็ปลิวหายไปกับพายุของ

ความสับสนภายในหัวสมอง

สุดท้ายแล้วมันก็เป็นแค่ความล้มเหลวสมความกลัวที่จะพุดออกไปว่ารักเขา ยัยคนชั่วลาคเอ๊ย!

แพทริเซียคิดว่าตนเองอยู่ในใจ ก่อนจะเคঁängตัวขึ้นมา จับปากกาและเปิดหนังสือ ตั้งใจเต็มที่ที่จะทำงานของตนต่อ ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงกุกกักจากทางหน้าต่าง เด็กสาวหันมองแล้วพบอีกาส่งสาร มันเอียงค้อมอง แล้วกระแทกจะงอยปากบนกระจกอีกครั้ง เป็นที่มาของเสียงกุกกัก

เธอเดินไปเปิดหน้าต่าง วิหคสีค้ำกลับก้าวเข้ามาข้างในอย่างช้าๆ คูข้างแสนสุภาพ ลมหนาวพัดจูบเข้ามาด้วยเช่นกัน แพทริเซียปิดหน้าต่างแทบไม่ทัน

เธอเกาะม้วนกระดาษออกมาจากขาของมัน

"จากอลันหรือ" เธอถามลอยๆ อย่างไม่หวังคำตอบ แต่ถ้าดูไม่ผิด เหมือนเจ้าอีกาจะพยักหน้าให้ด้วย ขณะเธอเพ่งความสนใจไปยังจดหมายที่ถูกส่งมา แพทริเซียคลี่กระดาษอ่านอย่างรวดเร็ว ก่อนดวงคาสีฟ้าจะเบิกกว้างอย่างตื่นตะลึง

ในโรงไร่เทศานที่มีหิมะโปรยปราย บัลลาศาร์ยีนนิ่งท่ามกลาง

ความหนาวเหน็บ ปล่อยจิตใจให้ว่างเปล่า ชายหนุ่มสวมเพียงกางเกงผ้าสีน้ำเงินเข้มตัวเดียว เผยร่างกายกำยำเต็มไปด้วยแผลเป็น ทนโดนนั้นปีกพังผืดแบบค้างคาวก็งอกจากแผ่นหลัง เช่นเดียวกันกับหางและเขาแหลมรอบศีรษะ

เกล็ดสีดำนั้เริ่มปรากฏที่เท้า ไล่เรียงและแผ่ขยายขึ้นมาเรื่อยๆ จนถึงเอว เขามองคิ้วเมื่อกระบวนการเหล่านี้เริ่มจะช้าลง ร่างสูงจึงสูดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเพ่งสมาธิให้มากขึ้น บัลลาศาร์ยีนรูปลักษณะเมื่อเป็นมังกรของตน เพื่อกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงต่อไป เกล็ดขยายจนครอบคลุมทั้งแผ่นหลังเช่นเดียวกับที่หน้าท้องและอก

ปลายนิ้วมือของบัลลาศาร์กลายเป็นกรงเล็บ ตอนนี้ง่าย

เกือบทั้งหมดของเขาปากคลุมด้วยเกล็ดมังกร เหลือแค่ใบหน้า เขารู้สึกเหมือนกระดูกเคลื่อนไหวอยู่ภายใต้หนังของเลือดเนื้อ คมเขี้ยวอกยาวจนรู้สึกกับแน่นในปาก เกล็ดมาถึงลำคอและข้างแก้มแล้ว

อีกเพียงนิดเดียว...

ทว่า

"บัลธาสาร์!!!" เสียงรื้อนร่นของแพทริเซียทำลายสมาธิของเขาจนรู้สึกเหมือนถูกกระชากอย่างแรงจากมือที่มองไม่เห็น พลันทุกอย่างที่บ่งบอกความเป็นสัตว์ร้ายก็เลือนหายไปอย่างง่ายดาย เหลือเพียงชายหนุ่มคนหนึ่งที่ยืนอยู่ท่ามกลางไอเย็นเยือกของฤดูกาล

"อลัน...อลันเขา..." แพทริเซียกระหึกระหอบพุด พลังยี่นกระคายขนาดไม่เกินฝ่ามือมาให้ ดูจากขนาดแล้วคงมาจากอีกาส่งสารอย่างไม่ต้องสงสัย เธอเงยหน้าสบตากับเขา มีทั้งความสับสน ตีใจ หวาดกลัว หวั่นเกรง ปะปนอยู่ในดวงตานั้น จนยากจะบอกได้ว่าขณะนี้เด็กสาวผมทองรู้สึกเช่นไรกันแน่

แต่ที่แน่ๆ คือบัลธาสาร์รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงแตกร้าวเบาๆ ดังก้องในหัว เมื่อแพทริเซียเอ่ยประโยคถัดมา

"เขาพบตัวลูกชายของเมอร์ลินแล้ว"

39 ของนอกกรีต

ฤดูหนาวในเมืองหลวงไม่ได้เย็นจัดจนมีหิมะสูงท่วมหัวแบบที่ตีทท์มีเพียงละอองหิมะบางเบาสีขาวล่องลอยไปทั่ว มันจับตัวเป็นหย่อมน้ำแข็งในบางพื้นที่ แต่ก็ไม่ได้ข่มทิวทัศน์ให้ขาวโพลนไปเสียทีเดียว ที่แน่ๆ คืออากาศที่ดูมุกขมัวตลอดเวลาทำให้ฉันรู้สึกว่าคุณเวลาผ่านไปเชื่องช้าเหลือเกิน

อาทิตย์หน้าเขาจะเดินทางกลับตีทท์แล้ว อดทนอีกแค่นี้คนเดียวเท่านั้น เขาก็จะได้กลับบ้าน กลับไปหาแพทริเซียแล้วบอกว่าสิ่งที่กึ่งๆ จะเป็นข่าวร้ายว่า พบตัวลูกชายของเมอร์ลินแล้ว

เด็กหนุ่มส่งอีกาตัวแรกไปล่วงหน้าแล้วก็จริง แต่ไม่ว่าอย่างไรเขาก็อยากบอกเด็กสาวด้วยตัวเองอีกครั้ง ตั้งแต่รู้ความจริง ไม่มีสักวันที่ฉันจะหายใจหายคอได้เป็นปกติ เขามักจะสะดุ้งอย่างมีพิรุณทุกครั้งที่ยังเฝ้ารอเดินสวนหรือหันไปเห็นเซอร์เรแกน และไม่รู้ว่าเป็นเพราะคิดมากเกินไปจนตาผาคหรืออย่างไร แต่เหมือนกับว่าดวงตาสีเทาแสนคุณคั้นของผู้บัญชาการหน่วยราชองครักษ์จะวัดคมองมาทางเขาบ่อยเหลือเกิน

ว่าที่ท่านลอร์ดได้แต่กล่อมตนเองว่า ใจเย็นเข้าไว้ อีกแค่ไม่กี่วันก็

จะได้กลับบ้านแล้ว...แต่ไม่กี่วันเท่านั้น

แต่ดูเหมือนเขาจะลืมไปว่ากษัตริย์แห่งเอลมีตถูกอัสยาศัยกับ
ลอร์ดบิดาของเขาขนาดไหน ดังนั้นในวันก่อนกลับพระองค์จึงเชื้อเชิญ
ตระกูลแบซท์ไปร่วมรับประทานอาหารกลางวันด้วย

โต๊ะกลมตัวเล็กมีคนจับจองเพียงสามคน คือพระเจ้ามัลคอล์ม
ลอร์ดอาร์อน และอลัน ด้านหลังห่างออกไปไม่มากคือ เซอร์เรแกนที่ยืน
นั่งด้วยท่าที่เคร่งขรึมและน่าอึดอัดในสายตาของอลันเช่นเดิม เด็กหนุ่ม
รู้สึกคล้ายคนจมน้ำ และไวน์เลิครสที่รินให้อย่างไม่ขาดก็ไม่ช่วยอะไร
แม้แต่หน่อย นอกจากทำให้บทสนทนาวกกลับมาที่เรื่องของเขา

"เมื่อไหร่จะยกเมืองให้ลูกชายของเจ้าเสียทีละอาร์อน หรือยังหา
ลูกสะใภ้ที่ถูใจไม่ได้"

"ต้องโทษความเรื่องมากของลูกชายกระหม่อมมากกว่าพะย่ะค่ะ"
ลอร์ดอาร์อนหันพาดูเนื้อในจานเป็นชิ้นเล็กๆ โดยปรายตามองมาทาง
ลูกชายคนเล็ก ผู้เอาแต่ส่ายหน้าปฏิเสธทุกครั้งที่เขาถามว่าพึงพอใจในเลดี้
ผู้นี้หรือไม่

"บางทีเจ้าน่าจะลองถามก่อนนะว่าลูกชายเห็นชอบด้วยรีเปล่า"
กษัตริย์สูงวัยหยอก ซึ่งอลันอดไม่ได้จริงๆ ที่จะพยักหน้าเห็นด้วย แต่ดู
เหมือนคำว่าเห็นชอบของเขากับองค์ราชาจะไปกันคนละทางอย่างสิ้นเชิง
"ว่าแต่เจ้าขึ้นชอบผู้หญิงเช่นไรละ พ่อหนุ่มน้อย เป็นสาวน้อยอ่อนหวาน
อย่างเลดี้จูเลียคิหรือไม่"

"เกรงว่านางจะหมั้นหมายกับบุตรชายของลอร์ดบลูมไปแล้ว
พะย่ะค่ะ" อลันตอบยื้มๆ ไปตามข้อเท็จจริง ไม่เสนอความเห็นอะไรเพิ่ม
ด้วยหวังให้ราชาเปลี่ยนหัวข้อสนทนาสักที ทว่าดูเหมือนการจับคู่ให้คน
หนุ่มสาวจะเป็นความบันเทิงอย่างหนึ่งของคนสูงวัย

"เลดี้บริแอนดะ หัวอ่อนไปนิด แต่ความร่าเริงช่างเอาใจน่าจะทำให้
เป็นภรรยาที่ดีได้"

"กระหม่อมชอบผู้หญิงฉลาดพะย่ะค่ะ" เด็กหนุ่มตอบปฏิเสธทาง

อ้อม ก่อนจะยกไว้นขึ้นจับ

"ถ้าเช่นนั้นแล้วเลิกเซซิเลย"

ได้ยินชื่อนี้เข้าไป ท่านลอร์ดน้อยถึงกับชะงัก

"นางงคงมามากพะยะค่ะ แต่เกรงว่าจะก้าวร้าวไปหน่อย" ครั้งนี้ เด็กหนุ่มค้นปาก ออกไม่ว่าที่จะเหน็บแนมเจ้าของชื่อ เพราะการพบกัน ครั้งล่าสุดนอกจากจะไม่น่าประทับใจแล้ว ยังไม่น่าจดจำเป็นอย่างยิ่ง

ผู้หญิงอะไรไม่รู้ปากจืดชืดมด ไม่อยากมาคุยตัวก็พูดกันดีๆ ก็ได้ เพราะเขาเองก็ไม่อยากมาเช่นกัน แต่เล็คกี้มีผมสีดำล้นคนนั้นกลับพูดจา จิกกัดเขาแทบทุกครั้งที่มีโอกาส อีกทั้งใช้หางตามองเขาอย่างเหยียดหยาม ไม่รู้ว่าเขาเผลอไปเหยียบเท้าเธอเอาตอนไหน ถึงได้ตั้งแง่เกลียดชังกัน ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอหน้าขนาดนี้

"อ้าน" ลอร์ดอารอนดูความไม่เป็นสุภาพบุรุษของบุตรชาย ทว่า เจ้าตัวกลับไม่แยแส เด็กหนุ่มเอื้อมหยิบผลไม้เคี้ยวคันทิ้งมาใส่จาน แล้ว กินอย่างไม่สนใจ

เรียกเสียงหัวเราะจากกษัตริย์สูงวัยได้คั่นกละ

"สรุปว่าเจ้าชอบผู้หญิงที่วางตัวคิสิละ ฉลาดแต่ก็ไม่โอ้อวด"

"ประมาณนั้นพะยะค่ะ" เด็กหนุ่มตอบอย่างเป็นกลาง ไม่แสดง ความคิดเห็นอะไรเพิ่มไปกว่าที่จำเป็น

"คุณสมบัติเช่นนี้ทำให้ข้านึกมาได้คนหนึ่ง" พระเจ้ามัลคอล์มลูบ คางอย่างครุ่นคิด "ฉลาดและช่างเจรจา แต่ก็รู้จังหวะว่าเมื่อไหร่ควรเงียบ เมื่อไหร่ควรเปิดปาก น่าจะอายุมากกว่าเจ้านิดหน่อยละมั้ง หน้าตาและ กิริยาคงมาใช้ได้ดีทีเดียว"

"ใครหรือพะยะค่ะ" ลอร์ดอารอนถามแทนบุตรชาย

"คนนี้ท่าทางจะยากนะ อารอน" องค์ราชาโบกมือเป็นการปฏิเสธ ก่อนดวงตาสีเทาของพระองค์จะจับจ้องคนอายุน้อยที่สุดในโต๊ะอาหาร "เพราะนางเสียชีวิตจากการถูกบูชายัญให้มังกรเมื่อสี่ปีที่แล้วนะสิ"

อ้านชะงัก เหลือบตาขึ้นสบตาขององค์เหนือหัวผู้เข้มข้ม รวากับ

ว่านี่คือความบันเทิงอย่างหนึ่ง

"หรือว่านางยังอยู่คั่นละ พ่อหนุ่มน้อย"

เขาอ้าปากจะได้แย่ง พริบตากลับถูกเซอร์เรแกนกดศีรษะแนบกับโต๊ะอย่างแรง จนใบหน้าขาวาบ มือทั้งสองถูกจับไขว้หลัง คัดทางหนีอย่างสมบูรณ์

"ฝ่าบาท นี่มันเรื่องอะไรกัน!!!" ลอร์ดอาร์อนรื้อนรน เขาผุดลุกจากที่นั่งโวยวายเสียงดัง

"ถามลูกชายตัวเองดีกว่าหรือไม่ อาร์อน" พระเจ้ามัลคอล์มกล่าวอย่างคลุ้มเคลือ

เอ็ดเวิร์ดเดินเข้ามาพร้อมกรงอิกาที่อลันได้รับมาจากมังกรคำเจ้านกน้อยที่มีสีเดียวกันกับสีเกล็ดของเจ้าของยังคงยืนนิ่งอย่างไม่นอนหาร้อนใจ กระทั่งคอนแบชท์ผู้พี่เปิดกรง แล้วหยิบหนึ่งในสองนกที่เหลืออยู่มาส่งให้กษัตริย์สูงวัย มันก็ยังไมยอมมาขยับแม้แต่หน่อย

ดวงตาสีเทาขององค์เหนือหัวจ้องนกน้อยในอุ้งมือ "สี่ปีก่อนข้าได้รับรายงานว่า ระหว่างทางเด็กสาวผมสีทองคำคนนั้นพยายามจะหนีโดยใช้กุญแจไขล็อกโซ่ ต้องให้เคาหรือไม่ว่ามันมาจากใคร ในเมื่อลูกชายของเจ้ามีท่าทีสนใจนางอย่างชัดเจนขนาดนั้นนะ อาร์อน"

"นั่นมันเมื่อนานมาแล้ว!!!" อลันแก้ตัวเสียงดัง พยายามคืนให้พ้นการเกาะกุม แต่เซอร์เรแกนออกแรงกดเขามากขึ้น เพื่อปราบการกระทำนั้น

ผู้เป็นบิดาเห็นโอกาส จึงรีบเสริม "เรื่องมันก็หลายปีมาแล้ว ถ้าพระองค์จะมาดำเนินการเอาป่านี่..."

"นอกจากนั้นลูกชายเจ้ายังข้องแวะกับศาสน์นอกรีต และปีศาจร้ายอีกด้วย"

พระเจ้ามัลคอล์มหักคอเจ้านกกาอย่างเลียดเย็น บังเกิดเสียงดังกรือบคล้ายกับบางอย่างแตก ทันทีที่องค์เหนือหัวคลายมือ เศษซากของวิหคส่งสารก็ร่วงลงบนจานของพระองค์ มันแตกร้าวเป็นส่วนๆ เผยเนื้อหินสีเทาเข้มภายใน

เขาน่าจะพอใจตั้งแต่แรกว่า ทำไมพวกมันถึงได้ยื่นนั่งผิควิลัยนกทั่วไปนัก มันก็เหมือนเข้ารับใช้ตัวอื่นๆ ของมังกรที่ถือกำเนิดขึ้นจากศิลา และเคลื่อนไหวได้ด้วยมนตรา อีกาส่งสารเป็นแค่ก้อนหินแปะขนนกเท่านั้น

เวทมนตร์ถือเป็นของต้องห้ามในดินแดนนี้ ถูกมองว่าเป็นเรื่องผิดธรรมชาติ ผิดจารีตอย่างร้ายแรงที่สุด โทษของผู้ที่ถูกตัดสินว่าเป็นแม่มด มักจบลงด้วยการถูกเผาทั้งเป็น และอลันที่ครอบครองของนอกกริตอย่างวิหคศิลาลงต้องถูกสอบสวนอย่างหนักแน่นๆ

ลอร์ดอาร์อนหน้าซีดเผือก ก่อนครางชื่อลูกชายคนเล็กอย่างสิ้นหวัง เมื่อหลักฐานมัดตัวแน่นหนาขนาดนี้

"นี่เจ้าทำอะไรลงไป อลัน"

เด็กหนุ่มตัวคอสายตามองพี่ชายผู้เอาแต่ยื่นเฉยๆ พลังมองเขาอย่างผิควิลัย เขาต่างหากที่ต้องผิควิลัย ไอ้พี่ชื้อบื้อเอ๊ย! อลันสับสนสาปแช่งในใจอีกหลายคำ ก่อนจะเลื่อนสายตามองเซอร์เรแกน คงคาดไม่ถึงว่าไม่ต่างกับคาของกษัตริย์สูงวัยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ แม้แต่น้อย แต่เขารู้...ไม่สนใจเลยด้วยซ้ำว่า นี่เป็นฝีมืออีกฝ่าย เซอร์เรแกนทำไปเพื่อปิดปากเขาไม่ให้คาบเอาความจริงกลับไปเตือนบัลลาราร์

แต่มาลงมือตอนนี้ก็ออกจะช้าไปหน่อยนะ

"สายไปแล้ว" เด็กหนุ่มเยาะหยัน "อีกาส่งออกไปแล้ว ทางนั้นรู้เรื่องหมดแล้ว และแผนของเจ้าจะไม่มีวันสำเร็จ"

เด็กหนุ่มเห็นทางหางตาว่า ทั้งพี่ชายและบิดาขมวดคิ้ว ทว่าอลันไม่สนใจ ไม่คิดอธิบายอะไรมากไปกว่านี้ ด้วยรู้ดีว่าคงไม่มีใครฟังแน่ๆ เรื่องราวจากฝั่งเขามันทั้งบ้าและเหลือเชื่อจนเกินไป ท่านลอร์ดน้อยถูกกระชากขึ้นมาจากโต๊ะ ก่อนถูกส่งต่อให้ทหารชั้นเลวสองคน ที่เดินเข้ามาพร้อมโซ่ตรวน เขาถูกล่ามอย่างแน่นหนาไม่ต่างกับนักโทษ

"แล้วเราจะได้เห็นกัน"

นั่นเป็นประโยคแรกและประโยคเดียวที่อลันได้ยินจากปากของอัศวินอันดับหนึ่งแห่งแผ่นดิน เขาถูกรุนหลังให้เดินออกไปจากห้อง ได้ยิน

เสียงของกษัตริย์สูงวัยดังมาแว่วๆ

"นำไปข้างไว้ที่หอคอย หลังจากนั้นข้าจะไปสอบสวนด้วยตนเอง"

บัลลาคารนั่งอยู่หน้าโรงศพสีคำมานานแค้นแล้วก็ไม่อาจรู้ได้

รอบด้านมั่งกรหนุ่มสว่างไสวด้วยแสงจากคบเพลิงที่ทอดกระทบเหรียญทองคำเงินคณานับ ความมั่งคั่งเบื่องหลังบานประตูที่ผู้คนทั้งหลายได้แต่เฝ้าฝันถึงไม่มีคุณค่าใดต่อเขาแม้แต่น้อย เมื่อเทียบกับสิ่งที่อยู่ภายในกล่องไม้ธรรมคาๆ กล่องนั้น

เขาไม่รู้ว่ามีอันคือสิ่งใด ไม่เคยคิดสงสัย ไม่เคยคิดเปิดดู ตลอดมาเขารู้แค่เพียงต้องเก็บรักษามันไว้อย่างชีพ อย่าให้ใครได้ไปครอบครอง นอกเสียจากลูกชายของนายท่านจะหวนมา บัดนี้ช่วงเวลาที่ว่าก็ใกล้จะมาถึงแล้ว เมื่อดูจากอากาศที่เริ่มอุ่นขึ้นเป็นลำดับ หิมะทั้งหมดคงหายไปไหนไม่ช้า ฤดูใบไม้ผลิจะมาเยือนเช่นเดียวกับพ้อมคแห่งการล่มสลายและราชาผู้เป็นหุ่นเชิดของแผนการ

ถ้าข่าวที่อลันส่งมาให้ถูกต้อง ความตายก็ใกล้จะมากหาเขาแล้ว

'ฉันเคยเจอเขาครั้งหนึ่งตอนมาถึงที่นี่แรกๆ ท่าทางเรียบๆ ไม่พูดไม่จา เอาแต่ยืนอยู่ข้างหลังพระเจ้ามัลคอล์มตลอด พระองค์ตรัสว่าเขาเป็นคนเดียวที่รอดมาได้หลังจากเผชิญหน้ากับคุณ เขามีแผลไฟลวกทั่วตัวแล้วยังมีแผลเป็นเป็นรอยกรงเล็บที่หลังด้วย'

แพทริเซียอธิบายถึงเซอร์เรแกนให้ฟังเช่นนั้น

ความทรงจำเกี่ยวกับคนที่ต่อสู้กับเขาเมื่อสิบกว่าปีที่แล้วช่างวางเลือนยิ่งนัก บัลลาคารจำหน้าตาของอัศวินผู้นั้นไม่ได้ เหมือนที่จดจำผู้บุกรุกคนอื่นไม่ได้ สำหรับเขา มนุษย์ก็เหมือนๆ กันไปหมด ต่างไปบ้างตรงชุดและอาวุธ แต่ความโลภความเกลียดชังล้วนงอกเงยได้อย่างง่ายคายไม่ต่างกัน

หน้าที่ของเขาชัดเจน แต่ที่ไม่รู้คือต้องทำไปถึงเมื่อไร

'จงรอลูกชายข้า รอคอยอยู่ ณ ที่แห่งนี้ จนกว่าคำสาปจักเสื่อม

สลาย'

คำพูดของนายท่านคงก้องในหัว พร้อมกับภาพของร่างในชุดคลุม สีมอซอที่นอนหายใจรยวรินอยู่ข้างๆ โลงศพสีดำ ร่างนั้นกระซิบแผ่วเบา อีกสองสามคำ ก่อนสิ้นใจและสลายไปเป็นเพียงขี้เถ้า บัลลาศาร์จจำได้ ศีลจรรยอัยมอันแสนอ่อนล้ากับแววตาที่มองมาอย่างขอโทษ ซึ่งชักนำให้ เขาสงสัยยิ่งนักว่า คำสาปที่ว่าเป็นอะไรกัน

คำสาปที่นายท่านใช้สาปลูกชายของคนอย่างนั้นหรือ คำสาปที่ทำให้พ่อมดแห่งการล่มสลายไร้พลังแก้แค้น จนต้องเฝ้ารอถึงห้าร้อยปีเพื่อ ช่วงชิงมันกลับไป คำสาปที่ทำให้เขาถือกำเนิดขึ้นตามมาเพื่อปกป้องพลัง ที่ว่า

ถ้าเช่นนั้นแล้ว ทำไมต้องรอจนกว่าคำสาปจะสลายไปด้วย

แบบนั้นไม่ได้แปลว่า พ่อมดคนนั้นจะได้พลังคืนไป และทั้งคืนแดน จะต้องถึงแก่การผูกเพระความบ้าคลั่งหรือหกหรือ หรือว่ามันจะเป็นเพียง คำเปรียบเปรย ความหมายที่แท้จริงคือ ให้รอจนกว่าลูกชายของท่านจะ สำนึกได้อย่างที่แมรีแอนน์กล่าวไว้

ถ้าเชื่อตามที่เขาเคยยึดถือ ทันทีที่พ่อมดผู้นั้นปรากฏตัว เขาก็ต้อง ค้อมศีรษะหลีกทางให้ แต่ถ้าเป็นตามที่แมรีแอนน์ว่า เขาต้องสู้จนตัวตาย เพื่อไม่ให้สิ่งที่เฝ้าปกป้องรักษาถูกแย่งชิงไป

ไม่ว่าจะเป็นแบบไหน สุดท้ายแล้วเขาก็ต้องสลายไปอยู่ดี

หมดหน้าที่ สิ้นพันธะ ไม่เหลือเหตุผลใดๆ ให้มีตัวตน

บัลลาศาร์เพิ่งจะตระหนักได้ว่าตนเองกราดเกรี้ยวมากเพียงไหนก็ ในวันนี้ วันที่ความตายจกเคียวที่ล่าคอ ต้องทรมาน ต้องว่าเหว่ เฝ้ารอ ตลอดหลายร้อยปีอย่างสูญเปล่า ติดอยู่ระหว่างความแค้นกับความเห็น แก่ตัวของนายท่านกับลูกชาย ถูกผลักดันให้รับภาระแห่งการรอคอย เพียง เพราะนายท่านไม่อาจทนเห็นลูกชายที่รักยิ่งกลายเป็นคนบ้าได้

ร่างภายในรูปลักษณ์ครึ่งมนุษย์ครึ่งมังกรถูกเดินไปหยุดอยู่ข้างโคง มังกรหนุ่มบัคฝ่าโคงศพอันหนักอึ้งทิ้งไปได้ง่ายง่ายดาย ด้วยพละกำลัง

มหาดาล เกิดเสียงคังกั๊วกันก้องเมื่อมันร่วงหล่นลงพื้น ภายในมีเพียง
กล่องไม้สลักลายมังกรโฉบบินวางอยู่เท่านั้น

ดวงตาสีสนิมเหล็กของบัลธาร์คว่างเปล่า เมื่อเขาเอื้อมมือไป
หากกล่องใบนั้น ขณะนี้ก็เพียงว่า ถ้าไม่มีมัน...ขอแค่ไม่มีสิ่งนี้ บางทีโชครวน
ที่พันนาการเขาไว้ก็อาจจะหายไป แค่มันหายไป เขาก็จะเป็นอิสระ ขอ
แค่มันหายไปเท่านั้น...

บัลธาร์เกือบจะหยิบสมบัติที่ควรต้องเฝ้าพิทักษ์ขึ้นมาทำลายเสีย
แล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะสายเลือดของเขาถูกกระตุกคึงอย่างแรงหลายๆ ครั้ง
ราวกับมีคนจะเรียกสติเขา

มังกรหนุ่มหันมอง และพบการก่อกอล์ตัวหนึ่ง มันมองเขาอย่าง
อ่อนวอนด้วยสีหน้าเสียใจอย่างล้นเหลือ จนบัลธาร์รู้สึกผิดในสิ่งที่คิด
จะทำไปอย่างง่ายดาย

การก่อกอล์ขยับมือไม่ไปมาในอากาศ แสดงคำขอโทษที่เขาไม่เข้าใจ
ความหมายว่า ขอโทษทำไม

บัลธาร์ทรุดตัวกับพื้นโดยเอนหลังพิงโลงศพสีดำไว้ สัมผัสเย็น
เฉียบของมันลามซ่านทั่วหลังแม้เขาจะสวมเสื้ออยู่ อารมณ์คุกรุ่นและ
สับสนในตัวเขามอดคืบลงอย่างช้าๆ การก่อกอล์ตัวนั้นหยุดเคลื่อนไหวแล้ว
มันยืนนิ่งและจ้องหน้าเขา มังกรหนุ่มหลีกหนีสีหน้าอันแสนโศกเศร้าของ
ข้ารับใช้ โดยหลบหน้ากับฝ่ามือ

"ข้าแค่ไม่อยากตาย" เขาสารภาพถึงสิ่งที่ก่อกินหัวใจเขาในขณะนี้
ถ้าเพียงมังกรหนุ่มเงยหน้า ก็ จะเห็นการกระทำอันน่าประหลาดของ
การก่อกอล์ตัวนั้น มันยื่นมือมา ค้างใจจะตะแคงศีรษะเพื่อลอบประโลม แต่
เมื่อห่างไม่ถึงคืบ มันกลับชะงัก นิ่งมองมือตนเองอย่างลังเล ก่อนเก็บมือ
กลับที่เดิม มองอย่างเห็นใจและขอโทษอยู่อย่างนั้น

"ไม่อยากหายไปทั้งๆ แบบนี้" มังกรหนุ่มพรั่นพุดอยู่เช่นนั้น ราวกับ
หวังให้ถ้อยคำของตนล่องลอยไปถึงผู้สร้าง ซึ่งสิ้นลมไปเนิ่นนานแล้ว

บัลธาร์กำกรงเล็บแน่น จนเกือบจะเรียกเลือดคนให้ซึมได้ เกล็ด

มังกรเริ่มปรากฏมากขึ้นเรื่อยๆ พร้อมกับรู้สึกถึงเปลี่ยนแปลงของร่างกาย กระดูกของเขาขับเคลื่อนขยายรากับจักเรียงตัวใหม่ เขาถูกลูกยืนโดยมีปีกบนแผ่นหลังที่เหยียดกว้างและขยายขนาด เสียงคำรามกู่ก้องลอดผ่านคมเขี้ยวที่งอกยาว รูปร่างและใบหน้าเริ่มแปรเปลี่ยน

ช่วงนำแปลกที่สัญชาตญาณเอาตัวรอดทำให้เราแข็งแกร่งขึ้นได้อย่างง่ายดายขนาดนี้

ความคิดอันแสนเรียบง่ายว่า 'ไม่อยากตาย' ทำให้คืนกลับร่างมังกรได้อีกครั้ง

อาจไม่ใช่สัตว์ร้ายขนาดมหึมาดังเก่าก่อน เป็นเพียงร่างกายขนาดเท่าม้าตัวเต็มวัย แต่เขารู้สึกได้ถึงความแตกต่างทั้งในแง่พลังกำลังและความทนทาน ร่างกายนี้แข็งแกร่งกว่าเขาที่เป็นมนุษย์และร่างลูกมังกรที่เคยเป็นยามฝนโปรยมาหนัก

บัลลาคารหันมาค้อมศีรษะให้โลงศพ ไขมันเป็นตัวแทนของผู้สร้างซึ่งล่วงลับ

"อย่าให้ข้าด้วย แต่หากทางเดียวที่จะอยู่รอดต่อไปได้คือ ต้องฆ่าลูกชายของท่าน ข้าก็จะทำเช่นนั้น"

เขาอาจถือกำเนิดจากเวทมนตร์ของนายท่าน แต่หาร้อยปีก็ยาวนานเหลือเกิน และมันน่าจะเพียงพอสำหรับทดแทนบุญคุณนั้นแล้ว หลังจากนี้เขาจะลิขิตชีวิตตัวเองและตัวตนของเขาเสียที เขาต้องตะเกียกตะกายอยู่รอดต่อไปให้ได้ แม้ว่าจะถูกกำหนดมาให้สูญสลายในท้ายที่สุดก็ตาม เพื่อที่จะได้ก้าวเดินต่อไป โดยมีแพทริเซียเคียงข้าง เขาจะไม่ยอมมาตายอยู่ที่นี้เด็ดขาด

มังกรคำกาบปีกกว้างแล้วโฉบบินสู่เบื้องบน

ทว่ากรักรอยลยังยืนอยู่ตรงนั้น ใบหูลู่ลงพร้อมห่อไหล่อย่างแสนเศร้าใจกับคำพูดที่ได้ยิน เพราะจริงๆ แล้วพ่อมดเมอร์ลินต่างหากที่ควรจะเป็นฝ่ายขอโทษ คนคนนั้นต่างหากที่ควรต้องรับผิดชอบต่อทุกอย่างที่เกิดขึ้นได้งามมีคของปราสาทหลังนี้

แพทรีเซีย ยืนขยับตัวอย่างแสนกังวลใจอยู่กลางโถงคูหา ในมือข้างหนึ่งมีตำราเวทเก่าแก่ ส่วนอีกมือเป็นปีกกระดาศที่เธอเขียนข้อความที่ถอดได้ และสิ่งนั้นสร้างความกังวลแก่เธออย่างมาก จนต้องมุ่งตรงมาหาบัลลาศาร์ที่นี่

ทว่าเขากลับไม่อยู่ การ์กอยล์ที่อยู่ใกล้ๆ ส่งท่าทางมาให้ว่า เจ้านายของพวกเขาอยู่ในห้องเก็บสมบัติ แพทรีเซียจึงไม่มีทางเลือกนอกจากเฝ้ารออย่างกระวนกระวาย อีกหลายชั่วโมงต่อมา ก็บังเกิดเสียงครีคราคเมื่อบานประตูหินขนาดมหึมาเปิดออก

เด็กสาวผมทองรีบวิ่งไปยังปากทางเข้าทันที "บัลลาศาร์ คุณลงไปแล้ว..."

ถ้อยคำพูดของเธอจะงักไป เมื่อเห็นว่าอีกฝ่ายกลับกลายเป็นมังกรเช่นเดิมแล้ว บัลลาศาร์กระพือปีกบิน แล้วขยับตัวมาเบื้องหน้า ก่อนหย่อนเท้าลงบนพื้น วินาทีนั้นเองที่ทั้งร่างคืนกลับไปเป็นมนุษย์เต็มตัวอีกครั้ง อย่างน่าอัศจรรย์ แพทรีเซียถึงกับอ้าปากค้างในสิ่งที่เห็น ลืมสิ้นว่าตั้งใจมาหาเขาด้วยเรื่องใด

"คุณ...คุณ..."

"ข้าควบคุมมันได้แล้ว" คำพูดมาพร้อมรอยยิ้มเอ็นดูในท่าทางของเด็กสาว บัลลาศาร์จึงแขนเธอให้พ้นจากบริเวณนั้น เมื่อบานประตูขนาดมหึมาปิดตัวลง ก่อนจะอธิบายเพิ่มเติม "ถึงจะกลับร่างเดิมจริงๆ ไม่ได้ แต่อย่างน้อยร่างที่เป็นมังกรก็แข็งแกร่งกว่าร่างมนุษย์ในขณะนี้ คงพอเข้าใจได้บางส่วน หากต้องสู้กับลูกชายของนายท่านจริงๆ"

พอได้ยินประโยคนั้น แพทรีเซียจึงนึกได้ว่ามาที่นี่เพราะเหตุใด

"พูดถึง 'ร่างเดิมจริงๆ' ของคุณ...." เธอพลิกเปิดตำราเวทด้วยท่าทางทุลัดทุเลเล็กน้อย เมื่อต้องหอบกระดาศอีกปีกไว้ในอ้อมแขน "ฉันเจอคาถาบทหนึ่งเกี่ยวกับการสร้างสัตว์ร้าย หรือสัตว์ในตำนานขึ้นมาจากเวทมนตร์"

"เจ้าหมายถึงวิธีที่นายท่านใช้สร้างข้ามานะหรือ" บัลลาศาร์ถาม

พลางรับหนังสือมาถือไว้ เมื่อแพทริเซียเปิดหน้าที่ว่าพบแล้ว ดวงตาสีสนิม
เหล็กของเขามองหน้ากระดาศ สิ่งแรกที่สะดุดตา คือ ภาพวาดของใครมัว
สัตร์ประหลาดที่มีหัวเป็นสิงโต ขาเป็นแพะ และหางเป็นงู

"ถูกและผิด" เด็กสาวตอบอย่างน่าสับสน "ดูเหมือนการสร้างสัตร์
ประหลาดขึ้นมาจากความว่างเปล่าจะเป็นเรื่องเปลืองพลังงานกว่าที่คิด
แล้วก็ยุ่งยากมากด้วย เมอร์ลินก็เลยเขียนหมายเหตุไว้ว่า..."

แพทริเซียใช้เวลาอีกพักหนึ่ง กว่าจะควานหากระดาศที่คัดลอก
ข้อความพบ "ใช้สัตร์ธรรมชาติที่มีรูปลักษณ์ใกล้เคียงกับสัตร์ประหลาด
ที่ต้องการแล้วร่ายคาถาใส่ จะได้ผลลัพธ์ที่เสถียรและทรงพลังมากกว่า"

"แปลว่าเจ้าพบแล้วหรือ ว่าข้ามีต้นแบบมาจากตัวอะไร" บัลธาซาร์
ถามยื้มๆ เกือบจะหลุดคำหยอกเข้าแล้วว่า หัวงูว่ามันคงไม่ใช่ถึงก่า ถ้า
ไม่ใช่เพราะเห็นสีหน้าเคร่งเครียดของเด็กสาว

"ที่จริงแล้วเมอร์ลินยังเขียนต่ออีกว่า สัตร์ประหลาดที่ได้ออกมา
จะมีนิสัยเหมือนสัตร์ตัวต้นแบบมากกว่าจะมีนิสัยในแบบที่มันควรจะเป็น
เมอร์ลินเขียนบันทึกตอนพยายามสร้างใครมัวว่า เขาใช้กวางดาวเป็นสัตร์
ตั้งต้น ผลคือมันกินแต่พืช แต่มันยังไม่คุ้ยสัตตนิค ครั้งต่อมาเขาเลยใช้อีกา
ที่ปีกหักตั้งแต่เกิดมาเป็นตัวตั้งต้นสร้างฟินิกซ์ ผลคือมันไม่ยอมบิน แม้ว่า
จะมีปีกให้บินได้แล้วก็ตาม มันเหมือนกับว่าเวทมนตร์บั้นนี้เปลี่ยนได้แค่
รูปลักษณ์ข้างนอก ไม่ก็เสริมพลังกำลังเข้าไปเท่านั้น แต่แก่นแท้ข้างใน
ยังเป็นเหมือนเดิม และฉันคิดว่า..."

แพทริเซียม้มปาก ซึ่งใจว่าควรพูดข้อสันนิษฐานนี้หรือไม่

บัลธาซาร์ถามขึ้นอย่างร้อนรน "เจ้าคิดว่าอะไรแพทริเซีย"

"ฉันว่า..." เธอกลืนน้ำลายเหนียวหนืด เหยหน้าสบตาเขา "ฉันคิด
ว่าคุณเป็นมนุษย์มาก่อนกะ บัลธาซาร์ ก่อนจะถูกเมอร์ลินสาปให้กลายเป็นมังกร"